

Συνέντευξη Βελεσιώτου

Ελληνίδα μετανάστρια
στη Γερμανία και Πολιτισμός

Η ποίηση της Σαπφώς:
αντισυμβατική όψη
του αρχαϊκού κόσμου;

Poetry Black Box

Βιβλιοπαρουσίαση:
Εύα Μπέη, με τον Νίκο Καρούζο

Γυναίκα και Τεχνητή Νοημοσύνη

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μελίνα Οικονόμου> Ελληνίδα, γυναίκα, μετανάστρια	σελ. 5
Βαγγέλης Κουρτίδης> Η ποίηση της Σαπφώς: αντισυμβατική όψη του αρχαϊκού κόσμου;	σελ. 7
Συνέντευξη με την Φωτεινή Βελεσιώτου	σελ. 10
Κατερίνα Αγγίσταλη> Παρουσίαση βιβλίου Εύα Μπέη, Με τον Νίκο Καρούζο	σελ. 12
Διαμαντής Γκίκας> Εφαρμογές της ΤΝ στη ζωή της σύγχρονης γυναίκας	σελ. 15
Αγγελική Λάλου> Poetry Black Box	σελ. 16
Γρηγόρης Νικηφορίδης> Σκέψεις... (Das Leben ist anderswo)	σελ. 17
Αναστασία Γκίτση> Homo poeticus (Ειρήνη Μαργαρίτη)	σελ. 18
Ποιήματα μελών και φίλων της Λέσχης	σελ. 19
Κωνσταντίνος Μπάτζιος> Η επόμενη ταινία της Λέσχης μας	σελ. 22

IMPRESSUM

GRIECHISCHER
KUNSTCLUB
N Ü R N B E R G

Kulturzeitschrift **SCHWARZ WEISS** des Griechischen Kunstclubs Nürnberg e.V.
Redaktion: Vangelis Kourtidis (verantwortlich), Sofia Papaspyropoulou, Sofia Bit-siou-Körder, Katerina Aggitali, Grigorios Nikiforidis, Sakis Apostolidis
Gestaltung/Grafik: Ioannis Hrissopoulidis (www.icon3.de)
Anschrift: Griechischer Kunstclub Nürnberg e.V.
Fürther Str. 9, 90429 Nürnberg
Postadresse: Griechischer Kunstclub Nürnberg e.V.
Montessoristr. 64, 90471 Nürnberg
Kontakt: Evangelos Kourtidis (Redaktionsverantwortlicher)
Tel.: 07112990568
Internetseite: www.griechischerkunstclub.com

*Für den Inhalt der einzelnen Artikel sind die jeweils benannten Autoren verantwortlich. Die Inhalte der Artikel spiegeln nicht zwangsläufig die Meinung der Redaktion wieder.
V.i.S.d.P.G: Eleni Nikiforidou, Registergericht Nürnberg.*

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Αγαπητοί αναγνώστες, αγαπητές αναγνώστριες,

*Το παρόν τεύχος έχει έντονοάρωμα γυναίκας!
Στην εποχή μας, εποχή καλπάζοντος εκβαρβαρισμού, υποχώρησης του Ωραίου, ενίσχυσης της αγριότητας, η ήδη επιβαρυσμένη θέση της γυναίκας στην κοινωνία δυσχεραίνεται ακόμη περισσότερο. Ως περιοδικό του Πολιτισμού και της Επιστήμης, θεωρήσαμε ορθό να προβάλλουμε το γυναικείο ζήτημα, να ορθώσουμε έναν αντίλογο στην ασχήμια που συντελείται και να εναρμονιστούμε με τις τρέχουσες σπουδαίες παραγωγές της Καλλιτεχνικής Λέσχης, οι οποίες έχουν σαν αντικείμενο τους το θέμα αυτό.*

Έτσι, τούτη η έκδοση φιλοξενεί αναφορές στην πλούσια καλλιτεχνική δράση των δραστήριων μελών μας, ποιήματα, μελέτες και άρθρα, όλα σχεδόν με επίκεντρο τη γυναίκα.

Ιδιαίτερη μνεία πρέπει να γίνει στη συνέντευξη που μας παραχώρησε η δημοφιλής ερμηνεύτρια κα. Φωτεινή Βελεσιώτου. Την ευχαριστούμε πολύ για αυτό.

Καλή ανάγνωση λοιπόν!

Για την αρχισυνταξία

Βαγγέλης Κουρτίδης

Liebe Leser, liebe Leserinnen,

Diese Ausgabe hat ein starkes ... Frauenduft! In unserer Zeit, einer Zeit des galoppierenden Verfalls der Zivilisation, des Rückzugs des Schönen und der Zunahme der Wildheit, wird die ohnehin schon belastete Stellung der Frau in der Gesellschaft noch schwieriger. Als Zeitschrift für Kultur und Wissenschaft hielten wir es für richtig, die Frauenfrage aufzugreifen, einen Gegenpol zur gegenwärtigen Hässlichkeit zu schaffen und uns mit den aktuellen bedeutenden Produktionen des Künstlerclubs zu harmonisieren, die dieses Thema zum Gegenstand haben. So enthält diese Ausgabe Berichte über die reiche künstlerische Tätigkeit unserer aktiven Mitglieder, Gedichte, Studien und Artikel, fast alle mit dem Schwerpunkt auf die Frau. Besondere Erwähnung verdient das Interview, das uns die beliebte Interpretin Frau Fotini Veleiotou gegeben hat. Wir danken ihr sehr dafür. Viel Spaß beim Lesen!

*Für die Redaktion,
Vangelis Kourtidis*

GRUSSWORT

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Liebe Leser und Leserinnen,

„Kunst verlangt Opfer“, ist ein Satz, der vermutlich mein ganzes Leben beschreibt.

***Überwindung**, Mut, Kraft, Leidenschaft und vor allem Zeit sind die Opfer, welche alle Mitglieder für den Griechischen Kunstclub erbringen müssen.*

Ich würde behaupten, dass dieses Mantra der Grund und meine Motivation dafür war, Vorsitzende zu werden.

Meine Kindheit bestand zum größten Teil aus drei Worten: Proben, Premiere, Vorstandssitzung! Und auf Anfang.Proben: Als Kind hatte ich das Privileg in einer Phantasiewelt aufzuwachsen.

„Hinter den Kulissen“ oder „die Bühne“ hießen meine Spielplätze. Meine Freunde waren zum einen die Mitglieder selbst, zum anderen Ihre Rollen auf der Bühne. Deswegen kann ich heute behaupten, dass der kleine Prinz und eine Vogelscheuche zu meinen engsten Vertrauten zählen.

***Premiere:** Applaudierende Menschenmenge, Blumen und der Nürnberg - altbekannte Satz „Dies war eine Produktion des Griechischen Kunstclubs Nürnberg“. So wundervoll die Atmosphäre der Premieren auch ist, waren die Proben mein liebster Teil. Nicht vom Ergebnis war ich fasziniert, sondern von dem Prozess jedes einzelnen Teilhabenden. Momente in denen ich vergaß, den Schauspieler zu kennen und Menschen, dich als Zuschauer überraschten.*

***Vorstandssitzung:** Leere. Dies war mir bis dato ein unbekanntes Gebiet. Und auf Anfang: weil sich in meinen 25 Jahren nichts geändert hat.*

Seit 9 Monaten kann ich den Punkt Vorstandssitzungen etwas mehr ausführen.

Während dieser herausfordernden und inspirierenden Zeit, habe ich noch nie meine Ziele für den Griechischen Kunstclub als Vorsitzende geäußert. Ich finde, dass die 6. Auflage des zweisprachigen Kulturmagazins „Schwarz Weiss“, welches unter der Leitung von dem Mitglied Kourtidis Vaggelis veröffentlicht wird, das beste Medium dafür bietet.

Mein wichtigstes Ziel ist, dass der Kunstclub noch weitere 33 Jahre existiert, in denen die Mitglieder Ihr künstlerisches- Ich weiter ausleben können. Dies ist nur erfolgreich zu erreichen, wenn neue, junge, motivierte Menschen beitreten und aktiv werden.

Der alte Hase weiß es immer am besten, der neue muss es an die Zeit anpassen. Ein weiteres Ziel ist die Gemeinschaft und unser Kunstwissen durch Kino- und Theaterbesuche, Tagesausflüge und ähnlichen Aktivitäten zu stärken.

Mein größter Wunsch jedoch, ist es die Sehnsucht nach einem eigenen Zuhause für den Kunstclub, deren Mitglieder und seinen Produktionen zu stillen.

Der Kunstclub hat bereits drei Jahrzehnte an Produktionen vorzubringen, Hochzeiten gefeiert, Krisen abgewendet und sich in der Form und Organisation an die Zeit angepasst. Doch eins wird immer gleichbleiben: „Kunst verlangt Opfer“.

Dies war eine leserliche Produktion des Griechischen Kunstclubs Nürnberg, der ich viel Erfolg und eine Menge weitere Auflagen wünsche.

Nikiforidou Eleni Vorsitzende

GRUSSWORT

Ελληνίδα γυναίκα μετανάστρια

Γράφει η Μελίνα Οικονόμου

Μετανάστευση μια ανοιχτή πληγή του σύγχρονου κόσμου ή μια ευκαιρία; Αν δεν μιλούσαμε για το υπάρχον σύστημα που ας μη φοβόμαστε να πούμε το όνομά του, το λένε καπιταλισμό, τότε θα μπορούσε να είναι και ευλογία, άνθρωποι που κινούνται χωρίς περιορισμούς και επιλέγουν το που θα ζήσουν με βάσει μόνο τις προσωπικές τους επιθυμίες. Όμως στα πλαίσια του εκμεταλλευτικού απάνθρωπου συστήματος που ζούμε, οι άνθρωποι μεταναστεύουν στην προσπάθειά τους να επιβιώσουν, από την πείνα, από τον πόλεμο, από τις διώξεις.

Η γυναίκα μετανάστρια έχει διαφορετικά προβλήματα από ότι οι άνδρες; Ουσιαστικά είναι η ίδια συζήτηση που τρέχει χρόνια. Έχει νόημα το φεμινιστικό κίνημα; Οι γυναίκες δεν είναι το ίδιο θύματα εκμετάλλευσης του συστήματος όπως και οι άνδρες; Οι αγώνες δεν πρέπει να δίνονται από κοινού; Η απάντηση είναι παντού ναι, ναι άνδρες και γυναίκες είναι θύματα του καπιταλισμού, του πολέμου, της προσφυγιάς, ναι πρέπει όλοι μαζί να παλέψουμε για μια καλύτερη ζωή αλλά ΝΑΙ το γυναικείο κίνημα έχει πολλούς λόγους να παλεύει και ξεχωριστά. Οι γυναίκες πέρα από όλα τα αλλά κοινά προβλήματα που έχουν να αντιμετωπίσουν, βρίσκονται ακόμα αντιμέτωπες με

διακρίσεις, ρατσισμό, μεγαλύτερη καταπίεση, αποκλεισμό σε μεγαλύτερο βαθμό από ότι οι άνδρες. Ξεκινώντας από τα πιο απλά, υποχρεώσεις μέσα στο σπίτι και το νοικοκυριό, μέχρι τους χώρους δουλειάς, χαμηλότερες αμοιβές για τις ίδιες θέσεις εργασίας, περιορισμένος αριθμός γυναικών στην πολιτική και κοινωνική ζωή κάθε τόπου, μέχρι τον τρόπο που αντιμετωπίζεται από το σύνολο κάθε βιασμός ή και γυναικοκτονία. Παρόλα τα χρόνια αγώνων και διεκδικήσεων του γυναικείου κινήματος ερχόμαστε καθημερινά αντιμέτωπες με την διάκριση: «Ποιος θα βάλει πλυντήριο; Αυτή.» «Γυναίκα θα προσλάβουμε; Αν κάνει παιδιά; Αν αρρωστήσουν τα παιδιά της;» «Ποιος φταίει που την βίασαν; Ε ας πρόσεχε!» και πολλά αλλά παραδείγματα.

Και ναι, για να περάσουμε στο θέμα μας, στην ξενιτιά είναι όλα πιο δύσκολα. Στην μαύρη ξενιτιά του Καζαντζήδη, εκεί που το ψωμί είναι πικρό για τα παλικάρια που αφήνουν την μανούλα τους πίσω, το ψωμί ήταν ακόμα πιο πικρό για τις μανάδες που άφηναν τα παιδιά τους πίσω. Ήταν ακόμα πιο πικρό για τις γυναίκες που δούλευαν διπλοβάρδιες στα εργοστάσια, που προσπαθούσαν να συννενοηθούν στο μπακάλικο για να ψωνίσουν τα απαραίτητα, που ζούσαν μακριά από τις μανάδες τους, τις αδερφές, τις φίλες τους. Πού δεν μπορούσαν καν να μοιραστούν τον καημό τους με τις ντόπιες εργάτριες που και αυτές σίγουρα υπέφεραν, αλλά μπορείς να πεις τον πόνο σου σε ξένη γλωσσά; Δεν μπορείς.

Και δυστυχώς ελάχιστα έχουν αλλάξει από τότε μέχρι σήμερα. Ας μειώσουμε την κλίμακα και ας προσγειωθούμε στη Γερμανία του σήμερα, μια γυναίκα που μετανάστευσε τα τελευταία 10 χρόνια από την Ελλάδα στη Γερμανία, η νεομετανάστρια που λένε, πως βιώνει την αλλαγή, ποια προβλήματα έχει να αντιμετωπίσει, τι καλύτερες επιλογές έχει από ότι η μάνα ή η γιαγιά της; Καταρχήν να αναγνωρίσουμε ότι αυτή είναι μια από τις „ καλές „ περιπτώσεις, δεν έφυγε από πόλεμο, ταξίδεψε με αεροπλάνο και με όλα τα υπάρχοντα της, τα απαραίτητα τελοσπάντων. Πολ-

λοί την θεωρούν τυχερή, κάποιοι υπερβολικά ίσως, νομίζουν ότι πάει στον παράδεισο, όπου τα λεφτά τρέχουν στους δρόμους, τους πεντακάθαρους δρόμους και όλα είναι τζάμπα. Αστικός μύθος; Ίσως και όχι, πάντα συγκρίνεις και επιλεγείς το λιγότερο κακό. Κακώς! Όλοι θα έπρεπε να παλεύουν για το καλύτερο.

Πρώτο βήμα και εμπόδιο η εύρεση κατοικίας, κοινό πρόβλημα για την οικογένεια, όμως για γυναίκες μόνες ή μονογονεϊκές οικογένειες ακόμα μεγαλύτερο, κανένας δεν νιώθει σιγουριά ότι μια γυναίκα θα μπορέσει να καλύψει εγκαίρως τις υποχρεώσεις της, γελοίο; Ναι, αλλά βαθιά ριζωμένο στην νοοτροπία όχι μόνο των ανδρών δυστυχώς αλλά και των ίδιων των γυναικών. Μια μικρή ελάφρυνση αποτελεί το γεγονός ότι το κράτος έχει ακόμα κάποιες παροχές, βοηθήματα για μονογονεϊκές οικογένειες, κατάλοιπα και αυτά της προσπάθειας να αντισταθμίσουν την κοινωνική πολιτική της Ανατολικής Γερμανίας που όμως από την πτώση και μετά φθίνουν ραγδαία και σύντομα θα εξαφανιστούν.

Δουλειά, δύσκολο θέμα, πρώτον οι περισσότερες γυναίκες που μεταναστεύουν με την οικογένεια τους μένουν αρχικά στο σπίτι να για να αναλάβουν το δύσκολο έργο της ενσωμάτωσης των παιδιών, των ίδιων, του νοικοκυριού τους. Όμως αυτό οδηγεί τελικά στο ακριβώς αντίθετο αποτέλεσμα, οι γυναίκες απομονώνονται, περιθωριοποιούνται και μαθαίνουν να ζουν ουσιαστικά σε ένα γκέτο που τους κάνει να νιώθουν μια πλασματική ασφάλεια αλλά δεν έχει τίποτα να τους προσφέρει στην προσωπική και κοινωνική τους εξέλιξη. Όταν κάποια στιγμή προσπαθούν να βρουν κάποια εργασία συνήθως είναι κάτι σε ημιαπασχόληση και που δεν ανταποκρίνεται στα προσόντα τους. Αν εξαιρέσουμε νέες γυναίκες χωρίς οικογένεια που έφυγαν από την Ελλάδα με στόχο μια καλή θέση εργασίας και με κύριο προσανατολισμό αγγλόφωνες χώρες, οι περισσότερες δουλεύουν σε εργοστάσια, εστιατόρια, εταιρείες καθαρισμού, ακόμα και εάν έχουν σπουδάσει ή έχουν εξειδίκευση σε κάποιο τομέα. Οι ελάχιστες που θα βρουν μια δουλειά στο αντικείμενο τους, βιώνουν καθημερινά την ανασφάλεια, το άγχος της επικοινωνίας, την απαξιοτική πολλές φορές συμπεριφορά εργοδοτών και συνάδελφων. Πόσο αποδεκτό φαντάζεστε είναι από τους Γερμανούς να έχουν γυναίκα, μετανάστρια σε διευθυντική θέση οικονομική διευθύντρια πχ, που προσπαθεί με τα σίγουρα όχι άψογα γερμανικά της να τους καθοδηγήσει; Και για να μην θεωρηθεί ότι υπάρχει υπονοούμενο ρατσιστικής συμπεριφοράς από τους Γερμανούς, φανταστείτε πόσο ανεκτικοί θα ήταν οι Έλληνες αντίστοιχα σε μια εταιρία εάν είχαν.... αλλοδαπή διευθύντρια. Είναι ο διπλός ρατσισμός που φωλιάζει βαθιά μέσα μας και χτυπάει διπλά τις γυναίκες. Και γυναίκα και ξένη είναι δυσβάσταχτο για κάποιους.

Να μην αναφερθούμε στις περιπτώσεις άθλιας εκμετάλλευσης, γυναίκες που με το που έρχονται στη Γερμανία χώνονται σε μια κουζίνα συνήθως ελληνικού εστιατορίου, δουλεύουν επτά μέρες από το πρωί ως το βράδυ, κοιμούνται σε μια τρύπα πάνω από το εστιατόριο και ξαφνικά μια μέρα τις πετάνε στο δρόμο χωρίς να έχουν καν τα λεφτά για να γυρίσουν πίσω. Ακούγονται υπερβολικά όλα αυτά; Δεν είναι! Έχουμε έρθει πολλές φορές αντιμέ-

τωποι με τέτοια περιστατικά που η Ελληνική Κοινότητα με την ευρεία έννοια της (Κοινότητα, Εκκλησία, Σύλλογοι, συσπειρώσεις μεταναστών) προσπαθεί να βοηθήσει.

Αφού λοιπόν λυθούν με κάποιο τρόπο τα πρώτα άμεσα προβλήματα, και η ζωή μπει σε μια στοιχειώδη κανονικότητα, η μετανάστρια γυναίκα αρχίζει να ανακαλύπτει καινούρια εμπόδια, πως πραγματώνεται οι κοινωνική ενσωμάτωση σε μια ξένη χώρα; Πώς ικανοποιείται η ανάγκη για κοινωνικοποίηση, ανταλλαγή ιδεών, προβληματισμών; Πόσες δυνατότητες συμμετοχής σε συλλογικές δράσεις έχει μια γυναίκα σε έναν καινούριο τόπο; Πρώτο εμπόδιο η γλώσσα, χρειάζονται χρόνια μέχρι να λειτουργεί απρόσκοπτα η επικοινωνία, οι διαφορετικές συνήθειες, η διαφορετική οπτική, η θρησκεία, η κουλτούρα όλα μπορούν να γίνουν εμπόδια, όπως και όλα μπορούν να γίνουν δρόμοι επικοινωνίας, υπό προϋποθέσεις. Εάν ο κόσμος ήταν αλλιώς, εάν δεν μάτωνα ο κόσμος καθημερινά για το μεροκάματο, αν κάθε σπίτι, κάθε θέση εργασίας δεν ήταν αντικείμενο ανταγωνισμού. Ήρθαν οι μετανάστες.... μας παίρνουν τα σπίτια και τις δουλειές... λενε πολλοί.... λέμε και εμείς οι μετανάστες για άλλους μετανάστες.

Και οι γυναίκες πάντα ψάχνουν, ψάχνουν λύσεις, ψάχνουν κανάλια διαφυγής, μονοπάτια αλληλεγγύης. Ένα υπέροχο και ίσως το πιο δυνατό μονοπάτι είναι αυτό του πολιτισμού, χτίζει γέφυρες, ξεπερνάει εμπόδια, φέρνει κοντά ανθρώπους διαφορετικούς, καταργεί τον ρατσισμό και την προκατάληψη, μας μαθαίνει την ανοχή, την αποδοχή, της συλλογικότητα. Ή τουλάχιστον έτσι θα έπρεπε να είναι. Η πραγματικότητα λίγο πιο σκληρή..... ποια γυναίκα έχει τον χρόνο, το κουράγιο, την διάθεση μετά από ώρες δουλειάς, νοικοκυριού, φροντίδας των παιδιών να ασχοληθεί με την τέχνη και τον πολιτισμό; Να ανταλλάξει απόψεις, να σκεφτεί, να δημιουργήσει;

Υπάρχουν εστίες πολιτισμού τόσο από ελληνικούς όσο και από ντόπιους φορείς, είναι όμως περιορισμένοι και η πρόσβαση δυσχεραίνεται από την τοποθεσία, τις ώρες, τις υποχρεώσεις.

Αξιοθαύμαστες οι γυναίκες μετανάστριες, οι Ελληνίδες γυναίκες μετανάστριες που ασχολούνται με τους λαογραφικούς συλλόγους, με τις καλλιτεχνικές λέσχες, με τα κοινοτικά θέματα. Είναι όμως μειοψηφία, είναι πάντα οι ίδιες που βλέπουμε μπροστά σε κάθε κίνηση. Δεν είναι ότι οι υπόλοιπες δεν θέλουν, είναι ότι δεν μπορούν, δεν προλαβαίνουν, νιώθουν τύψεις να αφήσουν μια μέρα αμαγεύρευτο το σπιτικό τους για να πάνε να δουν μια παράσταση, να συμμετέχουν σε μια πολιτιστική δράση. Είναι η νοοτροπία που μας κρατάει δέσμιες των εμποδίων που χτίζει το ίδιο το σύστημα, η εκμετάλλευση που έχει γίνει πια συνήθεια, οι διακρίσεις που περνάνε απαρατήρητες.

Η αντίδραση και η αγανάκτηση, η κούραση και η απελπισία των γυναικών, των παλιών και σύγχρονων μεταναστριών θα μπορούσε να γίνει ένα τραγούδι, μια καλλιτεχνική παράσταση, μια συγκέντρωση, μια πορεία, ένας αγώνας διεκδίκησης και αλληλεγγύης αρκεί να σηκώσουμε το κεφάλι, να απελευθερωθούμε από προκαταλήψεις αιώνων και μαζί με τις άλλες μετανάστριες να βγούμε μπροστά στον αγώνα για έναν καλύτερο κόσμο!

Η ποίηση της Σαπφώς:

αντισυμβατική όψη του αρχαϊκού κόσμου;

Γράφει ο Βαγγέλης Κουρτίδης

Η Σαπφώ, κατά την διάρκεια της ενήλικης ζωής της, απολάμβανε μια εξέχουσα θέση ως ποιήτρια-μουσικός και παιδαγωγός σε ολόκληρο τον ελλαδικό χώρο και όχι μόνο. Αλλά και μετά τον θάνατό της, στους μεταγενέστερους αιώνες, αγάλματά της στήνονταν από τη Σικελία μέχρι τα παράλια της Μ. Ασίας, η όψη της αποτυπωνόταν πάνω σε νομίσματα ή κοσμούσε αγγεία και ψηφιδωτά έργα στις επαύλεις πλούσιων Ρωμαίων. Υμνήθηκε από σπουδαίους άντρες της αρχαιότητας, από τον Σόλωνα έως τον Ιουλιανό τον Παραβάτη, από τον Πλάτωνα ως τον Λουκιανό, ενώ ο Αριστοφάνης χρησιμοποίησε στίχους της ή παραλλαγές αυτών σε αρκετές κωμωδίες του. Σε ολόκληρη της περίοδο από το θάνατό της το 570 π.Χ. έως τη διάλυση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, όταν οι άνθρωποι έλεγαν «ο ποιητής», εννοούσαν τον Όμηρο, ενώ όταν έλεγαν «η ποιήτρια», εννοούσαν τη Σαπφώ.

Η μεγάλη δημοτικότητα των ποιημάτων της σε όλη τη διάρκεια της αρχαιότητας οφείλεται στην συγκλονιστική ομορφιά τους, στο αποκαλυπτικό τους περιεχόμενο, στη

ζωντάνια του λόγου. Πρόκειται στη συντριπτική τους πλειοψηφία για ποιήματα που αναφέρονται στη δύναμη του έρωτα, τη δύναμη που έχει ο έρωτας να διεγείρει τις αισθήσεις, τον πόθο, την διεκδίκηση. Τα ποιήματά της εγείρουν τον φόβο της απώλειας, της απουσίας του υποκειμένου που η παρουσία του μόνο εξασφαλίζει την ηδονή της γαλήνης.

Ακόμα και σήμερα, παρά την απόσταση των 2600 χρόνων που μας χωρίζουν από την εποχή της ποιήτριας, παρά και τα λιγοστά θραύσματα από το σύνολο του έργου της που φτάσανε στις μέρες μας, όσα δηλαδή κατόρθωσαν να περάσουν απ' την κρησάρα της θεοκρατικού κοσμοειδώλου του Μεσαίωνα, η ποίησή της διατηρεί την ικανότητα να ασκεί πάνω μας ισχυρά ερεθίσματα. Τα δίχως ίχνος επιτηδευμένου ύφους ποιήματά της, συνεπαίρνουν με την αμεσότητά τους, με την μεγαλειώδη απλότητά τους, την παραστατικότητα και την ειλικρίνειά τους. Η Σαπφώ αντιμετωπίζει τα ανθρώπινα συναισθήματα με απόλυτη σοβαρότητα, με θρησκευτική ευλάβεια. Έτσι μπορεί και διεισδύει, ανά τους αιώνες, απ' ευθείας

στον πυρήνα του ψυχικού κόσμου του ανθρώπου, χτυπώντας τις πιο βαθιές χορδές του.

Στις μέρες μας, είναι διαδεδομένη η άποψη ότι η μεγάλη ποιήτρια υπήρξε προσωπικότητα ανατρεπτική, αντικομφορμιστική, με ελευθεριάζουσα συμπεριφορά. Από την άλλη μεριά, θα μπορούσε κανείς να της προσάψει μια απολιτίκ στάση, σε μια περίοδο έντονων πολιτικών αναταραχών. Ποιά προσέγγιση είναι έγκυρη, με ποιά έννοια και σε ποιά βαθμό;

Γεννημένη στην Ερεσό της Λέσβου, γύρω στο 630 π.Χ., τέκνο επιφανούς αριστοκρατικής οικογένειας στη Μυτιλήνη, μεγαλώνει σε ένα περιβάλλον που ευνοεί την ενασχόληση με τις Τέχνες, που προωθεί την καλλιέργεια της προσωπικότητας. Ειδικά η Λέσβος, υπήρξε μήτρα των περισσότερων σημαντικών μουσικών-ποιητών της αρχαϊκής περιόδου, όπως ο Τέρπανδρος, ο Αρίων, που επηρεάστηκαν από τη μουσική θεωρία την προερχόμενη από τη Βαβυλώνα, την Παλαιστίνη και την Αίγυπτο. Τη μουσική θεωρία αυτή, την ανέπτυξαν και περαιτέρω κατασκευάζοντας νέα μουσικά όργανα, μετάγγισαν τη συστηματική μουσική δημιουργία στον υπόλοιπο ελλαδικό χώρο. Σε αυτό το εύφορο πολιτισμικό και πολιτιστικό περιβάλλον του νησιού, δόθηκε η δυνατότητα σε παιδιά οικονομικά ισχυρών οικογενειών της Μυτιλήνης, όπως στη Σαπφώ και στον σύγχρονό της Αλκαίο, να αναπτύξουν τη δημιουργική τους και να καθιερωθούν αργότερα, και οι δυο τους, ως οι κορυφαίοι λυρικοί ποιητές του αρχαίου κόσμου.

Κάπου στα τέλη του 7ου αιώνα, αναγκάζεται η οικογένεια της νεαρής Σαπφούς να εγκαταλείψει το νησί και να εγκατασταθεί στη Σικελία, ως αποτέλεσμα της ήττας μερίδας αριστοκρατών από τον τύραννο Μέλαγχρο στη διαμάχη για την πρωτοκαθεδρία στη Μυτιλήνη. Μετά τη δολοφονία του τυράννου από την παράταξη των αριστοκρατών στην οποία συμμετείχε και η οικογένεια του Αλκαίου και με την οποία συμμαχησε ο προερχόμενος από τα λαϊκά στρώματα -επίσης ποιητής-Πιπτακός, έπειτα από επανωτές πολιτικές συγκρούσεις και ανατροπές που είχαν ως αποτέλεσμα την ανάδειξη του Πιπτακού ως αισυμνήτη, η Σαπφώ επιστρέφει στη Μυτιλήνη.

Σε αντίθεση με την ποίηση του φίλου της Αλκαίου, που επιστράτευσε την τέχνη του στον πολιτικό αγώνα, αρχικά ενάντια στους τύραννους και έπειτα ενάντια στον Πιπτακό (στασιωτικά ποιήματα), οι σωζόμενοι στίχοι της Σαπφώς δεν εμπεριέχουν ίχνος αναφοράς στα θυελλώδη γεγονότα που διαδραματίστηκαν στο νησί της. Ενώ στον Αλκαίο τα χαρακτηριστικά της ιδεολογικής διαπάλης είναι εμφανή, βοηθώντας μας να προσεγγίσουμε τις τότε κοινωνικοπολιτικές συνθήκες με τρόπο άμεσο, η Σαπφώ μας εισάγει μέσω ενός άλλου δρόμου, μέσω της προσωπικής αφήγησης, στο συμπληρωματικό πεδίο που σχηματίζει μια ευρύτερη εικόνα των κοινωνικών καταστάσεων της εποχής

εκείνης στο νησί της Λέσβου. Η άρνηση αναπαραγωγής της καθιερωμένης θεματολογίας της ανδροκρατούμενης κοινωνίας ανοίγει τον ορίζοντα της πρόσληψης του ανθρώπου ως πολυδιάστατου όντος. Ο άνθρωπος μπορεί να συγκρούεται με μίσος, μπορεί όμως και να αγαπάει απεριόριστα. Τον εξισορροπητικό αυτόν ρόλο, σύμφωνα με τη Σαπφώ, τον ενσαρκώνει η γυναίκα.

*τους ιππείς άλλοι βρίσκουν
κι άλλοι τους πεζούς και άλλοι τους ναυτικούς
πως τ' ωραιότερο είναι [πράγμα] στη σκοτεινή μας γη
όμως εγώ: κείνο που πιο πολύ αγαπά ο καθένας
εύκολο να το νιώσει αυτό κανείς
(απόδοση-ανασύνθεση Οδ. Ελύτης)*

Με την επιστροφή της στο νησί, ιδρύει «σχολή» συγκεντρώνοντας γύρω της νεαρές κοπέλες από τα εύπορα στρώματα της Λέσβου και της Ιωνίας. Η «σχολή» αυτή, γνωστή και ως σαπφικός κύκλος, είχε ως αποστολή να συνοδέψει τις νεαρές («αμαθείς» και «άχαρες») αριστοκράτισσες στο δρόμο προς την ενηλικίωση και με όχημα τη διδασκαλία της μουσικής και του χορού, να τις εφοδιάσει με τις απαραίτητες ηθικές αξίες και τους κανόνες συμπεριφοράς που άρμοζαν σε μια σωστή -σύμφωνα με την τότε επικρατούσα άποψη- σύζυγο, μητέρα και νοικοκυρά. Δεν προκύπτει από πουθενά το συμπέρασμα ότι η Σαπφώ έδρασε ως πρωτοπόρος κάποιου είδους φεμινιστικού κινήματος. Σε τέτοιου τύπου λανθασμένα συμπεράσματα οδηγούμαστε όταν γίνεται σύγκριση με τα ίδια κριτήρια ανάμεσα σε δεδομένα που ανήκουν σε ένα προγενέστερο ιστορικό στάδιο της ανθρωπότητας, με διαφορετικές σχέσεις παραγωγής άρα και διαφορετικές μορφές κοινωνικής συνείδησης, και στη σύγχρονη ιστορική πραγματικότητα. Η Σαπφώ είχε μάλλον βαθιά εγγεγραμμένες μέσα της, τις καθιερωμένες αξίες περί γάμου και οικογένειας και τούτο όχι επειδή ήταν η ίδια παντρεμένη με παιδί,

*Όμορφη κόρη που 'χω εγώ — Κλείδα αγάπη μου!
Το πρόσωπό της λάμπει σαν τα χρυσολούλουδα-
δεν την αλλάζω με τα πλούτη ολάκερης
της Λυδίας ουδέ [
(μετάφραση Ι.Θ. Κακριδής)*

αλλά λόγω των στόχων και του λόγου ύπαρξης της «σχολής». Εξάλλου, το γεγονός ότι ένα μεγάλο μέρος των τραγουδιών της ήταν επιθαλάμια, δηλαδή γαμήλια άσματα που τα τραγουδούσαν στο δωμάτιο της νύφης, μιλάει από μόνο του.

Τα ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά στα δημιουργήματα της μεγάλης λυρικής ποιήτριας δεν βρίσκονται λοιπόν στον πρακτικό σκοπό, αλλά στο μέσο, στη χρήση της γλώσσας και στο ίδιο το περιεχόμενο των στίχων της. Ακόμα και σήμερα, προκαλεί μεγάλη εντύπωση η τόλμη της γλώσσας

που χρησιμοποιεί, η δίχως αυτοπεριορισμό εκμυστήρευση βαθύτατων σκέψεων και συναισθημάτων, αν μάλιστα αναλογιστεί κανείς επιπροσθέτως ότι η ποίηση αυτή τραγουδιόταν από την ίδια τη Σαπφώ ή τις μαθήτριες της («κόρες» ή «φίλες») σε δημόσιους χώρους και ναούς, όπως ίσως στο Ιερό των Μέσων, αλλά και πιθανόν σε αντρικά συμπόσια. Τα λόγια της, είτε αναφέρονται σε ομοερωτικές σχέσεις είτε όχι, εκθειάζουν το γυναικείο σώμα, αναδεικνύουν την σαρκική επιθυμία δίχως περιστροφές. Το υλικό-ψυχικό όν άνθρωπος, ο βιολογικός-κοινωνικός άνθρωπος με τις «γήινες» ανάγκες και τις επιθυμίες του, με τις ματαιώσεις και τους φόβους του, προβάλλει στο προσκήνιο.

Η αυτολογοκρισία είναι ανύπαρκτη. Απαλλαγμένη από ενοχές η ποιήτρια, δεν επικαλείται τους θεούς ως άλλοθι, αλλά αναλαμβάνει πλήρως την ευθύνη όσων αισθάνεται. Τους θεούς (Αφροδίτη, Ήρα, Δία) τους τοποθετεί δίπλα της ως ισότιμους συνομιλητές μπροστά σε δημόσιο ακροατήριο, με σκοπό να κατατεθούν ανοιχτά, στάσεις, σκέψεις και συναισθήματα.

*ήρθες μου, καλά που' κανες, κι εγώ σε λαχταρούσα
και την ψυχήν μου εδρόσισες που καίονταν απί τον πόθο
(μετάφραση Π. Λεκατσάς)*

*ο έρωτας που προκαλεί το σώμα, με ταράζει,
κι είναι ερπετό γλυκόπικρο, ανίκητο
(μετάφραση Σ. Κακίσης)*

*και σε ποθώ και σβήνομαι
(μετάφραση Σ. Κακίσης)*

*και πάνω στο κρεβάτι μας το μαλακό
την απαλή [...]
των κοριτσιών τον πόθο σβούσες τον γλυκό
(μετάφραση Π. Λεκατσάς)*

Αλλά και στη μορφή εντοπίζεται ένα πρωτοποριακό για την εποχή εκείνη και για το είδος της λυρικής ποίησης στοιχείο: η πολλαπλότητα του υποκειμένου. Στα ποιήματά της, δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι ποιος-ος είναι αυτή-ός που τη δεδομένη στιγμή αφηγείται (η ίδια; η φίλη; η θεά;), αλλά και πόσα πρόσωπα συμμετέχουν στην αφήγηση. Επίσης, ο χρόνος αναφοράς κάνει άλματα ανάμεσα στο παρόν και στο παρελθόν, θέτοντας με αυτό το τέχνασμα ακόμα πιο ζωντανά στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος το αντικείμενο της αφήγησης. Προσομοιάζονται έτσι τα τραγούδια της με μικρά θεατρικά έργα.

Ο σαπφικός κύκλος δεν ήταν μοναδικό φαινόμενο στην περιοχή της Αιολίδας. Αναμφίβολα, οι πολιτικές συνθήκες, το καθεστώς του αισυμνήτη, του εκλεγμένου απ' το λαό ηγέτη-ρυθμιστή της ομαλότητας, έπαιξαν σημαντικό ρόλο. Το καθεστώς δε του Πιπτακού, που σε αντίθεση με τον σύγχρονό του αισυμνήτη Σόλωνα στην Αθήνα, αποτελούσε καθεστώς δημοκρατικό για τους πολλούς και δικτατορία για τους πολύ λίγους, ευνόησε την ύπαρξη και δράση «γυναικείων σχολών» μέσα από τις οποίες προφανώς μπόρεσαν να διασωθούν στοιχεία κοινωνικής συμπε-

ριφοράς προερχόμενα απ' την προϊστορική Αιγιακή Μητριαρχία και μέσα στις οποίες επετράπη να συνεχιστεί απρόσκοπτα η αιολική παράδοση στην εξωστρέφεια και στην ελευθερία της καλλιτεχνικής έκφρασης. Οι γυναίκες στις «σχολές» αυτές ήταν πολύ πιο ελεύθερες και δημιουργικές σε σχέση με τις γυναίκες των κατ' οίκον συντροφιών της ανεπτυγμένης Αθηναϊκής Δημοκρατίας, λίγους αιώνες αργότερα.

Τέλος, στην αγωνία της ποιήτριας που εξέφρασε με τον στίχο «άραγε, θα με θυμάται κανείς στους μελλούμενους χρόνους;», θεωρώ ότι η ίδια η Ιστορία του Ανθρώπου της απάντησε ήδη με το πιο ζεστό χαμόγελο ευγνωμοσύνης.

Πηγές και υλικό για περαιτέρω μελέτη:

- 1.) Σαπφώ, τα ποιήματα - Σ. Κακίσης - Εκδ. Νεφέλη
- 2.) Σαπφώ - ανασύνθεση και απόδοση Οδ. Ελύτης - Εκδ. Ίκαρος
- 3.) Σαπφώ αρχαίον κείμενον - Π. Λεκατσά - Εκδ. Πάπυρος
- 4.) Η Σαπφώ και οι κοινωνικοί αγώνες στη Λέσβο - Γ. Κορδάτος - Εκδ. Επικαιρότητα
- 5.) Η παράφορη Σαπφώ - D. Ledwidge - Εκδ. Ηλέκτρα
- 6.) Ιδεολογία και φιλοσοφία της Δημοκρατίας στην Αρχαία Ελλάδα - Θ. Παπαδόπουλος - Εκδ. Ζαχαρόπουλος
- 7.) Σαπφώ η ποιήτρια - Ευφημία Καρακάντζα - Διάλεξη Τμήμα Φιλολογίας Παν. Πάτρας

*Σαπφώ, Απόσπασμα 31
(μετάφραση Σ. Κακίσης)*

*ίδιος θεός μού φαίνεται αυτός απέναντί σου,
που σε προσέχει όταν συ γλυκά τού ψιθυρίζεις*

*κι όταν γελάσεις τρυφερά· μα εμένα η καρδιά μου
σκίζεται μεσ' στα στήθια μου: και μόλις σ' αντικρύζω
πώς χάνω τότε τη φωνή και σβήνεται η λαλιά μου,*

*κι η γλώσσα μου τσακίζεται, και το κορμί μου αμέσως
σιγοπερνάει μια φωτιά, τα μάτια μου θαμπώνουν,*

*βουίζουνε τ' αυτάκια μου, ιδρώνω και τρεμούλα
με πιάνει τότε ολόκληρη, πιο πράσινη απ' το χόρτο
γίνομαι, κι απ' το θάνατο λίγο μοιάζω να απέχω*

μα σ' όλα πρέπει να τολμώ έτσι φτωχιά που είμαι

Συνέντευξη με την Φωτεινή Βελεσιώτου

„Η μουσική και κάθε είδος τέχνης ενώνει τον κόσμο σε δύσκολους καιρούς“

Β.Κ.: Αγαπητή κα Βελεσιώτου, η παρούσα έκδοση του περιοδικού μας έχει ως θέμα τη γυναίκα. Έχοντας κατά νου πρωτίστως τη γυναίκα που ανήκει στο πλειοψηφούν κομμάτι της κοινωνίας, δηλ. στον απλό λαό, αυτή που παλεύει με τις δυσκολίες της καθημερινής ζωής σε ένα πλαίσιο ετεροβαρούς αντιμετώπισης -σε σχέση με τον άντρα- στη δουλειά και στο σπίτι, αλήθεια, πόσο δύσκολο ή εύκολο είναι σήμερα αυτή η γυναίκα να απολαμβάνει τα αναγκαία για κάθε άνθρωπο αγαθά του πολιτισμού ή ακόμα πόσο μάλλον να δημιουργεί τέχνη; Θα ήθελα να μου απαντήσετε και με βάση την δική σας προσωπική εμπειρία.

Φ.Β.: Δυστυχώς, είναι αλήθεια ότι ακόμα και σήμερα, μια γυναίκα χρειάζεται να διεκδικεί, σε πολλές περιπτώσεις, τα αυτονόητα σε όλα τα επίπεδα. Έχουν γίνει κάποια βήματα, ωστόσο έχουμε ακόμα δρόμο. Όσο αφορά στις τέχνες και τον πολιτισμό, υπάρχουν ακόμα διακρίσεις. Για παράδειγμα, ακόμα υπερισχύουν σε αριθμό οι άντρες συνθέτες ή στιχουργοί που αναδεικνύονται, έναντι των γυναικών. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχουν πολλές αξιόλογες γυναίκες συνθέτριες ή στιχουργοί. Απεναντίας. Απλώς ο χώρος αυτός παραμένει συντηρητικός στο θέμα αυτό. Το ίδιο ισχύει και για τις γυναίκες μουσικούς. Οι περισσότερες μπάντες επιλέγουν άντρες μουσικούς. Κι εδώ πάλι μπαίνει η διάκριση και το στερεότυπο ότι «η θέση της γυναίκας δεν είναι για να γυρνάει από εδώ και από εκεί και να ξενοχτάει».

Β.Κ.: Την περίοδο του COVID, την περίοδο του «Μένουμε σπίτι», καταγράφηκε αύξηση της ενδοοικογενειακής βίας, κατά παιδιών και κατά γυναικών. Παράλληλα είχαμε πάγωμα των καλλιτεχνικών εκδηλώσεων με βαριές συνέπειες για τους εργαζόμενους στο χώρο αυτό. Κάποια σύνδεση θα υπάρχει εδώ, εννοώ ανάμεσα στη διακοπή της σχέσης ανθρώπου με τον πολιτισμό και στην ανάδυση άγριων και σκοτεινών ιδιοτήτων της ανθρώπινης φύσης. Τί γνώμη έχετε εσείς;

Φ.Β.: Σε περιόδους κρίσης οι εκάστοτε κυβερνήσεις θέλουν με κάποιον τρόπο να ελέγχουν τον λαό για να αποφύγουν τον ξεσηκωμό και την διεκδίκηση. Ο πιο εύκολος τρόπος είναι να μειώνουν τα ερεθίσματα που τροφοδοτούν το μυαλό και τη σκέψη. Ως γνωστόν, ανέκαθεν ο πο-

λιτισμός και οι τέχνες «άνοιγαν μυαλά» διεύρυναν τη σκέψη και πρόσφεραν γνώση. Ποια κυβέρνηση θα ήθελε αυτό και ιδιαίτερα σε περιόδους κρίσης; Κατά την υγειονομική κρίση συνέβη το ίδιο. Πάγωσαν τις καλλιτεχνικές εκδηλώσεις, με βαρύτερες συνέπειες για τους εργαζάτες του πολιτισμού και όχι μόνο. Όπως λέτε και εσείς και συμφωνώ, επηρέασε όλους τους ανθρώπους. Όταν η σκέψη και η έκφραση των συναισθημάτων ευνουχίζεται αυτό είναι βίαια. Και αυτός είναι ένας λόγος που επιδεινώθηκαν τα περιστατικά ενδοοικογενειακής βίας. Όχι ότι δεν υπήρχαν. Μην ξεχνάμε ότι ζούμε ακόμα με τα κατάλοιπα της πατριαρχίας και ο σεξισμός καλά κρατεί.

Β.Κ.: Κόντρα στη λογική του συστήματος, που θέλει τον καλλιτέχνη μόνον ως διασκεδαστή των μαζών, διαπιστώνουμε ότι μια σημαντική μερίδα Ελλήνων καλλιτεχνών -μεταξύ αυτών και εσείς- κρατάνε με συνέπεια μια διαφορετική στάση. Πρόσφατα συμμετείχατε μαζί με τον Γιώργο Νταλάρα σε μία συναυλία-στήριξης στον αγώνα των εργαζομένων της ΛΑΡΚΟ, ενώ δεν είναι λίγες οι φορές που δηλώνετε παρούσα σε καλλιτεχνικές δραστηριότητες που σα σκοπό έχουν τη διατήρηση της μνήμης για τους αγώνες του Ελληνικού Λαού ή την αφύπνιση του κόσμου απέναντι στην νεοφασιστική απειλή. Πόσο σημαντική είναι για εσάς το σμίξιμο των προβλημάτων που βιώνουμε με την καλλιτεχνική δημιουργία;

Φ.Β.: Προσπαθώ όσο μπορώ να παίρνω θέση στα κοινωνικά ζητήματα συμμετέχοντας και σε συναυλίες αλληλεγγύης. Νομίζω ότι οι καλλιτέχνες έχουμε χρέος να προασπίζουμε τις αξίες της ζωής από το βήμα που μας δίνεται. Ανέκαθεν υπήρχαν καλλιτέχνες που ήταν δίπλα στον κόσμο που πάλευε με την καταπάτηση των δικαιωμάτων και τον φασισμό. Η μουσική και κάθε είδος τέχνης ενώνει τον κόσμο σε δύσκολους καιρούς, τον συντροφεύει, του δίνει ελπίδα και δύναμη να συνεχίζει να στέκεται όρθιος.

Β.Κ.: Θέλω να μου απαντήσετε και ως εκπαιδευτικός στο ερώτημα που ακολουθεί. Στην εποχή της συστημικής-συστημικής αποβλάκωσης, των τραπ και όλων αυτών, λένε πολλοί πως είναι μάταιο να προσπαθείς να φέρεις σε επαφή τη νεολαία με την ομορφιά της Τέχνης, την ποιότητα και την ευαισθησία. Πέρσι το Γυμνάσιο Νυρεμβέργ-

γης πραγματοποιήσει ένα αφιέρωμα στην προσφορά του Μίκη Θεοδωράκη, όσον αφορά την γνωριμία του Ελληνικού Λαού με την Ποίηση. Σας πληροφορώ, είχε συγκινητικά μεγάλη απήχηση στις μαθήτριες και στους μαθητές αυτό το εγχείρημα μας. Μήπως ..το παιχνίδι δεν έχει χαθεί ακόμα;

Φ.Β.: Ναι είναι αλήθεια ότι ζούμε στην εποχή της συστημικής- συστηματικής αποβλάκωσης. Διαπιστώνω ότι όλα είναι θέμα παιδείας και εξαρτάται από το πόσο μας επιτρέπεται αυτή η παιδεία από τη στιγμή που παρατηρούμε, σε πολλές περιπτώσεις, ο πολιτισμός να γίνεται εχθρός του κράτους. Ωστόσο, όπως λέτε και εσείς υπάρχουν ακόμα άνθρωποι και νεότεροι καλλιτέχνες που αγωνίζονται και μεταλαμπαδεύουν τις αξίες στις νεότερες γενιές, μέσα από την τέχνη και τον πολιτισμό. Αυτό είναι πολύ σημαντικό και είναι αυτό που μας δίνει δύναμη και ελπίδα να συνεχίζουμε να ψάχνουμε το φως μέσα στο σκοτάδι.

Β.Κ.: Πριν λίγα χρόνια είχαμε φιλοξενούμενο εδώ στη Νυρεμβέργη τον συνθέτη-τραγουδοποιό Γιώργο Καζαντζή, με τον οποίο μουσικοί-μέλη της Λέσχης μας πραγματοποίησαν μία συναυλία, που μπορεί να χαρακτηριστεί

ως μία από τις κορυφαίες στιγμές της Καλλιτεχνικής Λέσχης των Ελλήνων της Νυρεμβέργης. Πείτε μας δυο λόγια για τη σχέση σας με αυτόν τον σπουδαίο μουσικοσυνθέτη.

Φ.Β.: Με τον Γιώργο Καζαντζή γνωριζόμαστε από το 2006. Είναι σπουδαίος άνθρωπος με μοναδικό μουσικό αποτύπωμα. Νιώθω τυχερή που βρέθηκε στον δρόμο μου. Τον εκτιμώ και τον αγαπώ πολύ. Τον ευχαριστώ μέσα από την καρδιά μου για όλα τα δώρα που μου χάρισε και που με έκανε με έναν τρόπο να χάσω την ησυχία μου..(γελάει). Είμαι σίγουρη ότι έχει να δώσει πολλά ακόμα.

Β.Κ.: Αγαπητή κυρία Βελεσιώτου, σας ευχαριστώ για τον χρόνο σας. Ήταν μεγάλη μου τιμή. Ελπίζω να σας δούμε και να σας ακούσουμε σύντομα και εδώ στη Νυρεμβέργη.

Φ.Β.: Εγώ ευχαριστώ. Να είστε καλά.

Εύα Μπέη, Με τον Νίκο Καρούζο Ημερολόγιο Loggia 2021

Βιβλιοπαρουσίαση
Γράφει η Κατερίνα Αγγίσταλη

Δεν υπάρχουν λάθη, μόνο ζωή

Τριάντα ένα χρόνια μετά τον θάνατο του ποιητή Νίκου Καρούζου (Σεπτέμβριος 1990) η τελευταία σύντροφός του, η ζωγράφος Εύα Μπέη, μας παραδίδει σε ένα αφήγημα βαθιάς ενδο/ανασκόπησης, εν είδει ημερολογίου, τη μαρτυρία της ζωής της. Μία πορεία ζωής η οποία διαθλάται στη μνήμη και στη συνείδησή της στα 78 της χρόνια πλέον, με κεντρικό νήμα τη συμπόρευσή της, πνευματική και σωματική, με τον ποιητή τα τελευταία δέκα, πολύ δύσκολα, χρόνια της ζωής του μέχρι τον θάνατό του από καρκίνο.

Δεν γνωρίζω να έχει υπάρξει κάτι ανάλογο στην ελληνική γραμματεία μέχρι σήμερα. Η πρωτοτυπία αυτή συνδυάζεται με ένα αφηγηματικό περιεχόμενο όπου τίποτα δεν περισσεύει και δεν αποκρύπτεται, χωρίς ταυτόχρονα να τοποθετείται ο αναγνώστης πίσω από την κλειδαρότρυπα. Μία σύντροφος ζωής, καλλιτέχνις με σημαντική μόρφωση, αντισυμβατική στάση ζωής και χωρίς δεκανίκια στην προσπάθειά της να βιοποριστεί από την τέχνη της σε δύσκολες εποχές (στο ενεργητικό της δεν εγγράφονται γάμοι, ένταξη σε κοινωνικούς και πολιτικούς κύκλους, προσωπική περιουσία), στα 37 της χρόνια συνδέεται ερωτικά με τον 54χρονο ποιητή. Μετά από 30 χρόνια κι εξαιτίας ενός τυχαίου γεγονότος αποφασίζει να αναμετρηθεί με το «μαύρο κουτί» της ζωής της και καταθέτει τη μαρτυρία της κοινής της ζωής με έναν σημαντικό άντρα, δοσμένη μέσα από το γυναικείο βλέμμα.

Το βλέμμα όμως αυτό είναι εκείνο του «πάσχοντος παρατηρητή», με τη συνδρομή του οποίου προσπαθεί να μορφοποιήσει το πολύ ισχυρό βίωμα, όταν πια κανείς δεν μπορεί να την κατηγορήσει για κανενός είδους υστεροβουλία στην κίνησή της αυτή. Για την Μπέη το να ψηλαφήσει την «αιμάσουσα μάζα» που υπήρξε η ζωή της με τον ποιητή, είναι ο τρόπος να καταλάβει καταρχήν τον εαυτό της, «διαφορετικά όλα μοιάζουν ακατανόητα και η δική μου στάση τελείως παράλογη».

Ταυτόχρονα, διαθέτει την οξυδέρκεια να ανοίγεται σε δια-

στάσεις ώστε να συμπεριλάβει τη σκιαγράφηση μίας εποχής και των ανθρώπων της (χαρακτηριστικά παραδείγματα οι αναφορές στο διάγγελμα του Ιωαννίδη το 1973 και οι εκλογές του 1981), σχινοβατώντας με σοφία, ακρίβεια και κατανόηση ανάμεσα στο δημόσιο και απόλυτα ιδιωτικό πρόσωπο του Νίκου Καρούζου, χωρίς να δίνει άλλοθι και να χαρίζεται σε κανέναν, ακόμη και στον ίδιο τον ποιητή.

Η Εύα Μπέη ανασυνθέτει μία αφήγηση μέσα από «πρόχειρα χαρτάκια και σημειώματα», «κατάλοιπα ζωής» τα οποία κρατάει από παιδί, χωρίς να ακολουθεί μία γραμμική αφήγηση αλλά με μία σπειροειδή κίνηση ανασκάφει όλο και πιο βαθιά το υλικό της. «Ποτέ δεν θέλησα να φτιάξω κάτι που να περιγράφει την πραγματικότητα», «Κάτι με απωθεί στη γραμμική αφήγηση...με σπρώχνει στη δουλειά του δύτη: να βουτάω και ν' ανασύρω, μες στο σκοτάδι».

Σε στιγμές, εξάλλου, διερώτησης στο παρόν τι χρωστάει στον Καρούζο, η απάντησή της είναι ότι «της δίδαξε κάποιους θεσπέσιους τρόπους να εξορύξει το χρυσάφι της».

Η γυναίκα-καλλιτέχνης, που έχει συνειδητοποιήσει στην τρίτη δεκαετία της ζωής της ότι «το μόνο που την ενδιέφερε πραγματικά ήταν η τέχνη», ενώνεται με τον Καρούζο για να «ξεφύγει οριστικά από την αστική συνθήκη». Και αυτή της η γνήσια ανάγκη θα ικανοποιηθεί πράγματι μέχρι τα έσχατα όρια της ανθρώπινης συνθήκης, υλικά και ψυχικά.

Με τον Καρούζο η Μπέη θα ζήσει συνολικά εννέα χρόνια. Χρόνια βαθείας ψυχικής και πνευματικής σύνδεσης με συγκολλητική ουσία ανάμεσα τους τη σταθερή δέσμευσή τους με τον «κυνηγμένο, τον ηττημένο», ενάντια σε οποιαδήποτε εξουσία. Σε αυτήν ο ποιητής θα βρει τη γυναίκα-συνομιλήτρια με την οποία «μπορούμε να μιλάμε σαν άντρες». Σε αυτήν προστρέχει εναγωνία κι ενώ έχει μεσολαβήσει ένας από τους αρκετούς χωρισμούς τους, για να της ζητήσει να δει τα καινούρια του ποιήματα. «Αυτή η αίτηση πως παρακολουθείς κάποιον να μορφοποιεί το

έργο του είναι σίγουρα ένα βίωμα πολύ ιδιαίτερο, που σφραγίζει», γράφει η Μπέη.

Αποκαλύπτεται έτσι στον αναγνώστη γιατί ο τρόμος με τον οποίο είχαν ζήσει για χρόνια ο ένας πλάι στον άλλο, τρόμος απόρριψης για τον ποιητή και τρόμος παραμονής σε μία δυσλειτουργική σχέση για τη σύντροφό του, ισορροπείται σε έναν τόσο μεταίχμιακό χώρο, από τον οποίο η ίδια δεν μπορεί να αποδράσει.

Γύρω από τον Νίκο Καρούζο, έναν από τους σημαντικούς αλλά και παραγνωρισμένους ποιητές της πρώτης μεταπολεμικής γενιάς, είχε ήδη καλλιεργηθεί όσο ζούσε, κυρίως από κύκλους πολύ νεότερων καλλιτεχνιζόντων, ο μύθος του αντισυμβατικού ποιητή, χωρίς ο ίδιος να το επιδιώξει αλλά όχι και τόσο άδικα τελικά. Το βιωματικό υλικό, ωστόσο, που διαθέτει η Μπέη δίπλα στον ποιητή τοποθετεί τα πράγματα σε μία διάσταση που τη χαρακτηρίζει η αληθινή αγάπη, ο σεβασμός προς το πρόσωπο του ποιητή και ο πλούτος της ματιάς της, χωρίς ωραιοποιήσεις της προσωπικότητάς του και των ανθρώπων που τον πλαισίωσαν.

Το γεγονός, ωστόσο, που καθόρισε την ψυχική πραγματικότητα του ποιητή για το υπόλοιπο της ζωής του υπήρξε αναμφίβολα η εμπειρία της εξορίας στα χρόνια του Εμφυλίου: αρχικά στην Ακροναυπλία με τον δάσκαλο πατέρα του, αργότερα ως πολιτικός εξόριστος στην Ικαρία και τέλος στη Μακρόνησο, όπου έπαθε νευρική κατάρρευση και βγήκε με χαρτί ψυχικά διαταραγμένου, κάτι που θα του στερούσε τις όποιες επαγγελματικές και κοινωνικές προοπτικές.

«Εγώ ξεκρέμασα τη ζωή μου από κάθε προοπτική», θα γράψει σε ένα από τα ποιήματά του. Για τα γεγονότα

αυτά δεν θα μιλήσει στη συγγραφέα παρά μετά από τέσσερα χρόνια σχέσης. Στο μεταξύ, είχε συνειδητά ακολουθήσει σε όλη του τη ζωή έναν μοναχικό και άφιλο ουσιαστικά δρόμο ένδειας, συνειδητής απόφασης να μην «πουλήσει την τέχνη του» αλλά και μεγάλης πικρίας για τη μη αναγνώριση του έργου του από τους θεσμικούς κύκλους.

«Σε άλλες, υγιέστερες κοινωνίες σίγουρα θα ήταν ο μάγος της φυλής», γράφει η συγγραφέας.

Η Μπέη, όμως, συναντά έναν άνθρωπο «έντρομο» και «κατάκοπο» πια στη αρχές της δεκαετίας του '80 και θα παλέψει σε όλη την κοινή τους ζωή με τους δαίμονες του που τον κρατάνε «σε συνεχή εγρήγορση», «ανασφαλή», «με την αίσθηση του κυνηγημένου» και «με συχνούς ανεξέλεγκτους τρόμους». Με τον αλκοολισμό του «από απελπισία κι όχι για διασκέδαση», τη θανατοφοβία του ότι «μια μέρα θα πεθάνει μόνος σε ένα χαντάκι», «την ανεξέλεγκτη κακία». Ζωή γεμάτη εντάσεις, στα όρια της φυσικής και ψυχικής εξόντωσης, με ανέκφραστο θυμό να συσσωρεύεται από τη μεριά της Μπέη για τα βασανιστήρια που υφίσταται, με τα οποία ο Καρούζος ήταν εξοικειωμένος, για την ίδια όμως περίσσειαν, πλάι σε όλα τα υπόλοιπα βάσανα της σκληρής καθημερινότητά τους.

«Θα ήθελα να ήμουν αεράκι και είμαι από λάσπη», «δεν ήξερα από πού να τον αγγίζω, στον έρωτα το παραμικρό μπορεί να προκαλέσει αστρικές διαφορές», θα πει χρόνια μετά γι' αυτόν που, πέρα από τη συμπόνοια, προσπάθησε να βοηθήσει, γιατί υπήρξε παρόλ αυτά «σπάνιος και πολύτιμος».

Στο κεφάλαιο που αφιερώνεται στην αρρώστεια και τελικά τον θάνατο του Καρούζου, η συγγραφέας καταθέτει μία συγκινητική πραγματεία αγάπης και προσφοράς, εξαιρετική ίσως στα λογοτεχνικά μας πράγματα. Η απόφασή της να απομακρυνθεί οριστικά απ' αυτόν, ανατράπηκε από το μοιραίο που χαρακτήριζε πάντα τη σχέση τους, όταν ο ποιητής διαγνώστηκε με καρκίνο στον πνεύμονα. «Ήθελα να του χαρίσω χρόνο», «αν βοηθήσω θα χάσω δυο-τρία χρόνια απ' τη ζωή μου και θα μου μείνουν τα υπόλοιπα, αν αδιαφορήσω, θα καταστρέψω τη ζωή μου», γράφει.

Στον ένα χρόνο που παρατάθηκε η ζωή του παρά τις ιατρικές προβλέψεις, η Μπέη κατάλαβε «πως ένας άνθρωπος με έχει διαλέξει, εμένα αποκλειστικά απ' όλους τους άλλους, για να πεθάνει δίπλα μου». Κατάφερε, λοιπόν, να συμπυκνώσει τον τελευταίο κοινό τους χρόνο σε «πλούτο ζωής», πλεόνασμα ζωής εν μέσω θανάτου, αντιμέτωπη επιπλέον με έναν περίγυρο που την πολεμούσε και αδιαφορούσε ή και έκανε κακό στον άνθρωπο Καρούζο, εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων.

«Μόνο τελευταία ήθελε κάποιον συνεχώς δίπλα του. Όχι για να τον φροντίζει, όχι για να του κρατά το χέρι, αλλά για να φύγει μαζί του». Αυτόν τον χώρο που έψαχνε για χρόνια προκειμένου να πεθάνει, του τον χάρισε η Εύα Μπέη, όχι από υποχρέωση αλλά από βαθιά αγάπη.

Η γυναίκα-σύντροφος, η γυναίκα-καλλιτέχνης, η γυναίκα μπροστά από την εποχή της κι έξω από τα συμβατικά πλαίσια. Η γυναίκα που στάθηκε ισάξια δίπλα στον σημαντικό άντρα κι αμφισβητήθηκε έντονα για την ταυτότητα και τις προθέσεις της, όσο ζούσε ο ποιητής κι άλλο τόσο όταν αυτός έγινε «μία τρυφερή σιγή».

«Αν δεν έχεις εμφάνιση Μονρόε, να σκάσεις και να υφίστασαι», άκουσε από την «προοδευτική» παρέα του ποιητή με τον ίδιο παρόντα στην αρχή της σχέσης τους. Κάτι ανάλογο συνέβη και στο νοσοκομείο όπου νοσηλευόταν ο ποιητής στο τέλος, όταν ο αδερφός του της είπε: «Τι να περιμένει κανείς από μια γυναίκα που μετρεσαρίζεται;». Παρέμεινε, λοιπόν, ταπεινά «η τελευταία σύντροφος του Νίκου Καρούζου».

Στα χρόνια που ακολούθησαν τον θάνατο του ποιητή, η Μπέη συνέχισε να πορεύεται στον δικό της μοναχικό, ανεξάρτητο και δύσβατο δρόμο, νιώθοντας άλλες φορές αυτάρκεια κι άλλες φορές πρόωρα γερασμένα από το βάρος της ζωής που είχε ζήσει. Παλεψε και η ίδια με τον καρκίνο,

έχοντας όμως θέληση για ζωή παρά την προχωρημένη ηλικία της και έφτασε στο τέλος να συνειδητοποιήσει ότι κατάφερε να μετριάσει την οργή που κουβαλούσε για χρόνια.

Ότι αγαπάει τον εαυτό και τη ζωή της όπως είναι στο παρόν κι ότι είναι ανοιχτή σε καινούρια πράγματα που μπορεί να φέρει το μέλλον.

Ίσως αυτό να είναι το αντίδωρο για μία ζωή που παίχτηκε στα άκρα, για μία γυναίκα που είχε το θάρρος να ζήσει χωρίς προστατευτικό δίκτυο και μας καταθέτει τη μαρτυρία της για να «δώσει μορφή στο πάθος».

Το βιβλίο της σκιαγραφεί το πορτραίτο του Νίκου Καρούζου με σπάνια υλικά βιωμένης ζωής από μία γυναίκα πέρα από τα συνηθισμένα μέτρα, ακόμη και για το σήμερα.

το σχέδιο-σημείωμα του ποιητή μέσα από την εντακτική την τελευταία του μέρα.

Στην Εύα
Υγεία

Εφαρμογές της τεχνητής νοημοσύνης στην ζωή της σύγχρονης γυναίκας

Η τεχνητή νοημοσύνη έχει ραγδαία εξέλιξη και δεν επηρεάζει μόνο την βιομηχανία αλλά και τη ζωή μας. Καθημερινά προσφέρονται νέες εφαρμογές οι οποίες βασίζονται στην νέα τεχνολογία. Εφαρμογές οι οποίες απλοποιούν την καθημερινότητά μας σε διάφορους τομείς και αποτελούν εχέγγυα για μια καλύτερη ποιότητα ζωής. Πολλές εφαρμογές μάλιστα είναι εξειδικευμένες για συγκεκριμένους σκοπούς αλλά και για συγκεκριμένες κοινωνικές ομάδες όπως παιδιά, αθλητές, καλλιτέχνες, ιατρούς, και διάφορα άλλα επαγγέλματα. Αλλά ποιες είναι οι εφαρμογές που μπορούν να βοηθήσουν τη σύγχρονη γυναίκα και πως? Στο ερώτημα αυτό έρχονται να απαντήσουν διάφορες εταιρείες επενδύοντας πρώτα σε έρευνες και αναλύσεις για τις ανάγκες και για τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η σύγχρονη γυναίκα. Με βάση τα αποτελέσματα των ερευνών και με γνώμονα την αναβάθμιση και ενίσχυση της καθημερινότητας της σύγχρονης γυναίκας δημιουργήθηκαν εφαρμογές οι οποίες προσφέρουν σημαντικό και πρωτοπόρο έργο προς αυτή την κατεύθυνση.

Η τεχνητή νοημοσύνη μπορεί να βοηθήσει και να υποστηρίξει αποτελεσματικά τη σύγχρονη γυναίκα σε διάφορα κοινωνικά προβλήματα μέσω διαφόρων οδών:

Εργασία και Εκπαίδευση

Εφαρμογές με βάση την τεχνητή νοημοσύνη μπορούν να βοηθήσουν τις γυναίκες να βρουν ευκαιρίες εργασίας που ταιριάζουν στα προσόντα και τα ενδιαφέροντά τους. Η τεχνητή νοημοσύνη μπορεί επίσης να χρησιμοποιηθεί για την ανάλυση και την επίλυση προβλημάτων ανισότητας στους χώρους εργασίας, προτείνοντας στρατηγικές για την προώθηση της ισότητας των φύλων και την ισότητα ευκαιριών στην εργασιακή πυραμίδα εξέλιξης.

Διαδικτυακές πλατφόρμες εκπαίδευσης που χρησιμοποιούν τεχνητή νοημοσύνη μπορούν επίσης να προσαρμόσουν την εκπαίδευση στις ανάγκες και στους στόχους των γυναικών, ενισχύοντας την πρόσβαση σε υψηλής ποιότητας εκπαίδευση.

Ψυχική Υγεία

Εφαρμογές της τεχνητής νοημοσύνης μπορούν να παρέ-

χουν υποστήριξη για την ψυχική υγεία μέσω εικονικών συμβούλων και προγραμμάτων αυτοβοήθειας. Οι εφαρμογές αυτές μπορούν να βοηθήσουν στην αναγνώριση και την αντιμετώπιση άγχους και κατάθλιψης με εξατομικευμένες στρατηγικές. Ειδικά προσαρμοσμένα avatar μπορούν να λειτουργήσουν ως εικονικοί ψυχολόγοι οι οποίοι θα είναι διαθέσιμοι επτά ημέρες την εβδομάδα και ολόκληρο το 24ωρο έτσι ώστε να υπάρχει συνεχής παρακολούθηση, στήριξη και καθοδήγηση. Η όλη διαδικασία εξοικειώνει τον ασθενή με το ψυχολογικό του πρόβλημα και αυτό τον οδηγεί στο να εμπιστευθεί πιο εύκολα τον ειδικό ιατρό, κάτι που δεν το κάνουν εξαρχής οι γυναίκες λόγω φόβου και ταμπού.

Ασφάλεια και Προστασία

Η τεχνητή νοημοσύνη μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την παρακολούθηση και την πρόληψη της ενδοοικογενειακής βίας και της παρενόχλησης μέσω εφαρμογών ειδοποίησης και υποστήριξης. Επίσης ειδικά εργαλεία μπορούν να βοηθήσουν στην προστασία των προσωπικών δεδομένων και στην ασφαλή χρήση του διαδικτύου.

Η ενδοοικογενειακή βία είναι ένα κοινωνικό φαινόμενο το οποίο τα τελευταία χρόνια έχει λάβει τρομερές διαστάσεις και ως επί το πλείστον στον τομέα αυτό θύματα είναι οι γυναίκες. Εφαρμογές στα κινητά μπορούν να ελέγχουν την κατάσταση που δημιουργείται σε ένα σπίτι και να ειδοποιούν άμεσα, αποτελεσματικά και αυτόματα σε περίπτωση που υπάρχει κίνδυνος. Ακόμα μέσω εφαρμογών στα κινητά μπορεί το θύμα να πατήσει το button κινδύνου, το οποίο είναι συνδεδεμένο απευθείας με την αστυνομία.

Δικτύωση και Κοινωνική Ενδυνάμωση

Εφαρμογές κοινωνικής δικτύωσης με βάση την τεχνητή νοημοσύνη μπορούν να δημιουργήσουν και να υποστηρίξουν κοινότητες γυναικών για ανταλλαγή γνώσεων και εμπειριών. Πλατφόρμες τεχνητής νοημοσύνης μπορούν να ενισχύσουν τη φωνή των γυναικών σε κοινωνικά και πολιτικά ζητήματα. Εν κατακλείδι η κοινωνία αλλάζει, μεταβάλλεται και εξελίσσεται, έτσι και οι ανάγκες των γυναικών αλλάζουν μορφή και πρόσωπο. Η γυναίκα έχει πάντα τον παραδοσιακό ρόλο της μάννας με τις υποχρεώσεις που απορρέουν από αυτόν, αλλά ταυτόχρονα είναι και ένα σκληρά εργαζόμενο άτομο με υψηλό επίπεδο κατάρτισης και όνειρα για επαγγελματική εξέλιξη. Οι κίνδυνοι παραμονεύουν σε πολλά μέτωπα και είναι χρέος όλων για τη δημιουργία εφαρμογών για την αποτελεσματική προστασία τους.

Ένα μεγάλο και σημαντικό έργο στο οποίο πρέπει να δοθεί ιδιαίτερη βάση είναι η ενημέρωση και πληροφόρηση των γυναικών για τα εφόδια που διαθέτει η τεχνητή νοημοσύνη και τα οποία μπορούν να γίνουν πολύτιμα και σωτήρια μέσα σε επείγουσες καταστάσεις.

Διαμαντής Γκίκας

Poetry Black Box

η έκπληξη-όαση ψυχής στην 20ή ΔΕΒΘ, σε σύλληψη και υλοποίηση της Αναστασίας Γκίτση

της Αγγελικής Λάλου

Veni Video Vici, 20 videopoems σύγχρονων ποιητών-ποιητριών περίμεναν τους επισκέπτες της 20ής ΔΕΒΘ σε ένα διαφορετικού είδους dark room

Η σχέση της ποιήτριας Αναστασίας Γκίτση με τη Διεθνή Έκθεση Βιβλίου Θεσσαλονίκης δεν είναι καινούργια, είναι μακροχρόνια και σταθερή. Είτε συμμετέχοντας στις παρουσιάσεις των δικών της βιβλίων, είτε μιλώντας και παρουσιάζοντας βιβλία άλλων συγγραφέων ή ποιητών, συντονίζοντας πάνελ, συμμετέχοντας σε θεματικά φεστιβάλ ή υποενότητες της έκθεσης, είτε ως μέλος πιο πρόσφατα των εκδόσεων και του περιοδικού *Intellectum*. Ούτε η σχέση της με τα videopoems είναι κάτι νέο. Η ίδια έχει χρησιμοποιήσει από πολύ νωρίς την τέχνη της ποίησης της για να συνομιλήσει με άλλες μορφές τέχνης, από performances, εικαστικές εγκαταστάσεις, φωτογραφίες αλλά και video. Δικά της videopoems έχουν παρουσιαστεί σε ελληνικά και διεθνή φεστιβάλ. Με το πλούσιο και πολυδιάστατο βιογραφικό της αλλά και τη συνεπή της παρουσία σε πολιτιστικά και λογοτεχνικά δρώμενα αλλά και η ζύμωσή της με τα δεδομένα του εξωτερικού, καθώς τα τελευταία χρόνια μένει κι εργάζεται στη Βαυαρία, δεν είναι η πρώτη φορά που έχει μια καινοτόμο σύλληψη ιδέας, αλλά αυτή τη φορά η ιδέα της και η υλοποίησή της δεν πρέπει σίγουρα να περάσει στα ψιλά γράμματα καθώς ευελπιστούμε να δούμε τα επόμενα χρόνια την εδραίωση αυτής της ιδέας στα πλαίσια της Διεθνούς Έκθεσης Βιβλίου Θεσσαλονίκης αλλά κι ευχόμαστε να ταξιδέψει και σε άλλα ελληνικά ή διεθνή φεστιβάλ.

Από την ιδέα και τη θεωρία...

Τι είναι όμως το Veni Video Vici, ή αλλιώς η ποίηση στην εποχή της εικόνας, ή, όπως τελικά καθιερώθηκε, Poetry Black Box. Όπως διαβάσαμε στο Δελτίο Τύπου της δράσης: 20 videopoems διέτρεξαν όλες τις μέρες της έκθεσης. 20 ποιήματα προβλήθηκαν ασταμάτητα στο Poetry Black Box κι έδωσαν τη δυνατότητα στο κοινό να απομονωθεί, εν μέσω της περιήγησής του στα περίπτερα και να έρθει σε επαφή με τις δημιουργίες 20 ποιητριών και ποιητών της σύγχρονης ελληνικής πραγματικότητας.

Videoartists, μουσικοί παραγωγοί, ποιήτριες και ποιητές δημιούργησαν από κοινού νέες εικαστικές δημιουργίες και καλούν τον θεατή να πατήσει Pause, να σταματήσει να τρέχει στους διαδρόμους και στην απόλυτη απομόνωση του Poetry Black Box να παρατηρήσει τα videopoems, να επεξεργαστεί το υλικό και ν' αναπλάσει εκ νέου

αυτό που βλέπει να συμβαίνει και να εξελίσσεται μπροστά στα μάτια του.

...στην υλοποίηση και στην απόλαυση

Η Αναστασία Γκίτση όταν οραματιζόταν το πρότζεκτ είχε στο νου της ακριβώς αυτό, ένα μαύρο κουτί, ένα δωμάτιο απομόνωσης, ένα διαφορετικού είδους ιδιωτικού χώρου, σιωπής, περισυλλογής και κυρίως απόλαυσης της βιντεοποίησης. Ένα χώρο ανοιχτό στο κοινό από το πρωί μέχρι το βράδυ, αλλά κι ένα χώρο κλειστό στον θόρυβο, στην κοσμοσυρροή, στην ένταση. Το σκοτάδι που αγκάλιαζε όταν άνοιγες την πόρτα κι έμπαινες μέσα στο Poetry Black Box ήταν ιδανικό για να καθαρίσει το βλέμμα σου και τα δερμάτινα ανάκλιτρα που σε περίμεναν ήταν ό,τι έπρεπε για να καθίσεις απολαυστικά και να αφεθείς στις

20th THESSALONIKI BOOK FAIR

VENI VIDEO VICI

Poetry Black Box / 16-19 May 2024

/ PAUSE /

PAUSE
Poet: Anastasia Gkitsi
Video Concept: Janni Kolotouras & Anastasia Gkitsi
Audio Concept: Ilias Chadjoglou / Ilifronika

The Video Poem "Pause" presented:
■ in printed style at the
1st ART THESSALONIKI INTERNATIONAL CONTEMPORARY FAIR in 2016.
■ at the 9th International Video Festival 2021
■ at the International Poetry Film Festival of Thuringia 2021
■ at the Germanisches Nationalmuseum Nürnberg 2021

French speaking: Marloes Frei.
In English: Natalie Maxson.
In Greek: Anastasia Gkitsi

Hellenic Foundation for Culture

διαφορετικές διαδρομές των 20 videopoems που έπαιζαν στη μεγάλη οθόνη σε λούπα. Κι επειδή ίσως να μη διέθετες το χρόνο για να τα δεις από την αρχή ως το τέλος μπορούσες να μπεις και να βγεις όσες φορές ήθελες και να βιώσεις εκ νέου αυτή τη μυσταγωγική εμπειρία – η οποία δεν μειωνόταν στο ελάχιστο όσες φορές κι αν αποφάσιζες να τη ζήσεις.

Συνοδοίποροι της δράσης, οι ποιήτριες και οι ποιητές που πήραν μέρος, έχουν επίσης όλοι/ες προσφέρει ήδη ένα σημαντικό έργο στον χώρο της ποίησης και έχουν μια ενεργή παρουσία, σε φεστιβάλ, εκδηλώσεις αλλά και στα πλαίσια της ΔΕΒΘ. Όσο για τα videopoems, αν και διαφορετικά μεταξύ τους και εκπροσωπώντας ξεχωριστές τεχνικές και είδη της video art, δέθηκαν και ταίριαξαν ως σύνολο πολύ όμορφα, δημιουργώντας ένα αποτέλεσμα που μόνο καλές εντυπώσεις άφησε στο πολυποϊκίλο και πολυάριθμο κοινό που τα πρόσεξε.

Με τα λόγια τους

Στην εκδήλωση που έγινε το Σάββατο 18 Μαΐου η Παρουσιάζοντας το Poetry Black Box η κα Νόπη Χατζηγεωργίου, συντονίστρια της ΔΕΒΘ, σχολίασε τη λογική του εγχειρήματος λέγοντας: «Η Ιδέα ήταν, μέσα σε όλη αυτήν την πολύβουη κατάσταση που είναι γεμάτη χρώματα, θορύβους και ενέργεια, μέσα σε όλη αυτήν την ωραία γιορτή που ζούμε και αγαπάμε όλοι μας, να μπορέσεις να ανοίξεις μια πόρτα, να μπεις μέσα στο μαύρο κουτί της ποίησης και να κάνεις μια παύση και να ακολουθείς τις εικόνες, τα ποιήματα σε εικόνες».

Ενώ η επιμελήτρια του project, αναφέρθηκε στον τίτλο της δράσης με το εγχείρημα του black box «veni, video, vici», τονίζοντας τη σημασία μιας τέτοιας γωνιάς εν μέσω της γιορτής του βιβλίου, δίνοντας κατά τη διάρκεια της εκδήλωσης τον λόγο στους ποιητές και στις ποιήτριες, των οποίων τα ποιήματα προβάλλονται συνοδεία βίντεο στο χώρο του black box, προκειμένου αυτοί να καταθέσουν τις σκέψεις τους γύρω από την οπτική «μετάφραση» των ποιημάτων τους.

Εμείς πάντως πράγματι πήγαμε είδαμε και κερδίσαμε... μια εξαιρετική ποιητική δημιουργία που συνδύαζε την εικόνα, τις παραστατικές τέχνες με τις λέξεις και τον λόγο της ποίησης.

Προφίλ δράσης

Επιμέλεια δράσης: Αναστασία Γκίτση

Συμμετείχαν οι ποιήτριες/ποιητές: Αλισάνογλου Γιώργος, Αμανατίδης Βασίλης, Γκιούλος Δημήτρης, Γκίτση Αναστασία, Γώγος Θάνος, Δουτσίου Σίσσυ, Ερηνάκης Νίκος, Καλέργη Λένα, Κουλούρη Μαρία, Λάλου Αγγελική, Λιούτσια Ιωάννα, Μάινας Αλέξιος, Μαργαρίτη Ειρήνη, Μηλιά Πέννυ, Παναγιώτου Ευτυχία, Παπαχαράλαμπος Κωνσταντίνος, Παππά Ειρήνη, Rondini Patrizia, Στεφανέας Πέτρος, Χαλκιαδάκη Νίκη.

Οργάνωση: Ελληνικό Ίδρυμα Πολιτισμού

Πρώτη δημοσίευση εδώ:

<https://www.allyou.gr/living/proti-yli/68724-poetry-black-box-e-ekplexe-oase-psyche-ste-20e-debth-se-syllepse-kai-ylopoiese-tes-anastasias-nkitse>

ΣΚΕΨΕΙΣ ...

Das Leben ist anderswo.

Warum verschwenden wir unsere Zeit mit den täglichen Konventionen?

Wir haben sie doch gemacht, die Menschen. Schafen wir sie einfach weg.

Wie sollen wir mit Normen und Gesetze leben, wo sie doch die Grenzen verursachen.

Auf unser Herz müssen wir uns öfter besinnen, es liegt doch in uns!

Es geht nicht um irgendeine Gemeinde oder Gesellschaft der Menschen, sondern um die Menschheit selbst. Die letzte hat keine Wände und kann alle Erdlinge aufnehmen.

Also, warum sagen wir zu unseren Schülern nicht das was heute ist und dass das Gegenteil der Wahrheit auch Wahrheit ist!

Stattdessen füttern wir sie mit überflüssigem Zeug und erkranken so an Lebensimpotenz.

Die Natur der Schöpfung wird ständig wiedergeboren!

Das Leben i s t anderswo.

Grigorios Nikiforidis

Homo poeticus

Τακτική στήλη

Η ποιήτρια Αναστασία Γκίτση ανθολογεί και παρουσιάζει στο αναγνωστικό κοινό του περιοδικού «Μαύρο Άσπρο» σύγχρονες Ελληνίδες ποιήτριες και σύγχρονους Έλληνες ποιητές.

Ειρήνη Μαργαρίτη

Η Ειρήνη Μαργαρίτη γεννήθηκε το 1979 και μεγάλωσε στην Αντίκυρα Βοιωτίας. Σπούδασε θέατρο και συνεργάστηκε με το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος, με την Αγγελική Στελλάτου, τον Γιώργο Παλούμπη, κ.ά. Έχει σκηνοθετήσει τα θεατρικά "Unemployed" (από τις "10 Μητροπολιτικές Ιστορίες") και "Blackout" ("Μια μικρή διαμαρτυρία"). Διηγήματά της έχουν δημοσιευτεί στο λογοτεχνικό περιοδικό "Εμβόλιμον" και στις "Μητροπολιτικές Ιστορίες" - περιοδική έκδοση του "Metropolis". Το "Φλαμίνγκο" είναι η πρώτη ποιητική συλλογή της για την οποία της απονεμήθηκε το Βραβείο "Γιάννης Βαρβέρης" της Εταιρείας Συγγραφέων.

<https://biblionet.gr/προσωπο/?personid=97640>

ποιητική συλλογή:

Ειρήνη Μαργαρίτη, συνεφοκνηγητό, εκδ. Μελάρι, Αθήνα 2023.

● ΕΧΩ ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

το λέω: «ήταν μια μέρα δύσκολη κάτω από το σώμα μου ήρθε και ξάπλωσε ένα μυρμήγκι τόσο κουρασμένο από τις εξορμήσεις του να βγει να δουλέψει για λίγο φαγητό κι ύστερα να πάρει το λεωφορείο να γυρίσει πίσω εκεί που λέει ότι είναι σπίτι του εκεί που είναι το τραπέζι και το μαξιλάρι του κι ένα μικρό ποτήρι γυάλινο που έχει για να μαζεύει τη βροχή».

● SELF – PORTRAIT

κοιτούσε συνέχεια προς το σκοτεινό δάσος πίσω της
έτσι έβλεπε τους ανθρώπους

(...)

συνέχισε, μου είπαν πες για το μαύρο πηγάδι
εκεί που πάμε τα βράδια απελπισμένοι και
φωνάζουμε τ' όνομά μας
α, όχι, είπα
από εκεί δεν βγήκε κανείς

● Καπνίζω όρθια δίπλα στα φυτά εσωτερικού χώρου.

Απ' το μισάνοιχτο στόμα μου
ακούγεται το θρόισμα του δάσους.

Ερεσός: Σπουδή στη νέα Σαπφώ

Ξημέρωσε η γλυκιά η κούραση
τη μούσα αυτού του ποιήματος.
Στη γωνιά η κιθάρα περιμένει να αγκαλιαστεί κι αυτή.
Μέσα στα σεντόνια η φίλη, γυμνή σαν την αλήθεια,
και μέσα στη φίλη, να φωλιάζει ένα όνειρο
σάμπως να κλωσάει μια σειρήνα, ανάμεσα στους θαλάσσιους ασφόδελους
και στις πέτρες του Ηφαίστου, το Κοσμικό Αυγό των άπειρων συμπάντων.

Είχε το ταξίδι της νύχτας πυξίδα τις τρικυμίες.
Είχε τη σιγουριά του απρόβλεπτου.

Φάρος υπήρχε, το ραβδί του Μώμου.
Δεν υπήρχε άλλος θεός για να καταδικάσει, να τιμωρήσει.
Υπήρχε η σχισμή που δάκρυσε με μια σταγόνα ένα πέλαγος ηδονής,
σπάζοντας όλα τα μεγάλα φράγματα,
πλημμυρίζοντας με απείθεια τις κραταιές πολιτείες με τα δικαστικά μέγαρα
και τους ναούς με τις λατρευτικές συνήθειες των γονέων.

Προς τον ερχομό του πρωινού ξεβράστηκαν δυο κορμιά σακατεμένα
πάνω στο χιλιοχρησιμοποιημένο στρώμα.

Οριζόντια ησυχία.

Κάθετα θα την κόψει ο Φάνης, ο νεαρός απ' το ιχθυοπωλείο,
καθώς ανεβάζει με βία τα μεταλλικά ρολά του καταστήματος.
Σε λίγο, η ρότα της Νυκτός θα βρίσκεται εξ ολοκλήρου παραχωμένη
κάτω από την άμμο του ήλιου.

Μόνο το ερχόμενο βράδυ πάλι, κάποιος εκεί έξω στα μαύρα λιόδεντρα,
θα ξαναρχίσει να στάζει πάνω στην ανάμνηση την ίδια νότα.
Είναι ο γκιώνης, ο χρονομέτρης της καλοκαιρινής νύχτας.

Βαγγέλης Κουρτίδης

Πορταίτο: Σοφία Παπασπυροπούλου

ΞΥΠΝΑ ΑΝΘΡΩΠΕ

Μικροί νευρώνες
στον κύκλο του εγκεφάλου
το μυαλό αδειάζουν.
Γραμμή ευθεία.
Καμία έξη.
Νωθρά, σκυφτά
περπατά.
Χάος, σκοτεινά.
Το περπάτημα αργό.
Το βάρος απίστευτα ζεστό.
Δεν λιώνει. Δεν εξαφανίζεται.
Την πλάτη μόνο βαραίνει.
Τον πόνο αυξάνει,
τη μνήμη σβήνει.
Βλέπει; Δεν βλέπει;
Είναι τυφλός;
Πού είναι το Φως;
Μη τον λυπάσαι.
Φοβάται.
Ναρκώθηκε ο νους του.
Καμία έξη.
Δεν ξυπνά.
Θέλει ηλεκτροσόκ.
Σοκ; Μήπως.....
Γιατί βάρυνε;
Τι θέλει ; Τι ζητά;
Γνωρίζει;
Εσύ.....;

Μετουσίωση

Κρύο φως
ζεσταίνει το σκοτάδι
αρσενικά και θηλυκά στοιχεία
συλλογικές επιρροές
κυκλικό ρυθμοί
της φύσης ιστορία.

Έμφυτη τάση
αντίθετα κομμάτια
θαμπή περιοχή
κρυμμένα μυστικά
άγνωστη εμπειρία
εναντιοδρομία!

Μονοδιάστατη ζωή
αλληλεξαρτώμενοι πόλοι
ολότητα και ισορροπία
συνεχή,
Yin Yan και tao
αρμονική γραμμή.

Κυκλικά σχήματα
εικόνες αντιθέτων,
σύνδεση συστηματική
«ναι» και «όχι»
απαραίτητη εμπλοκή!

Εκείνο το κρύο φως
που ζέστη απλώνει,
αυτό το θέλω και το πρέπει
εκείνο το καλό και το κακό
μετουσιώνει!

Κατερίνα Καρτάλη

Το φύσημα του Αιόλου

Κάτω απ' το Σάος το
βουνό, λούζεται
η Σαμοθράκη
κοιτά η Νίκη
από ψηλά , ζαλίζεται
πέφτει σε ύπνο
βαθύ,
σε υδάτινο κρεβάτι
Του Ποσειδώνα
η ματιά, τους τρώες
βλέπει από μακριά
Στο ένα χέρι κρατά μπρούσκο κρασί,
με το άλλο
της θάλασσας τα
σπλάχνα τρυπά ,
η Νίκη όμως δεν ξυπνά
Ξένα χέρια την χαϊδολογάνε,
με όμορφα λόγια
την εξυμνούν.
Κι είναι του Σίσυφου
η ψυχή, κατάρρα
γίνεται κι ευχή.
Την κόρη πάντα αναζητά ,
τη θάλασσα πετροβολά.

Στιγμές του χρόνου

Ποιό όνομα να δώσεις στο παρελθόν;
Περπατώντας όπισθεν,
το ποιο πιθανό είναι να σκοντάψεις
Ποιο όνομα να δώσεις
στο μέλλον;
Ούτε καν γνωρίζεις τα βήματα
Αυτοσχέδια όνειρα ,
ημερομηνίες, μέρες,
μήνες, χρόνια...
ίσως άκυρα...
Το παρόν ,σε κλάσματα
δευτερολέπτου,
γίνεται παρελθόν.
Μια στάση λεωφορείου,
ένα πουλί στον ουρανό,
ένα κύμα στη θάλασσα...
.
Η γεύση, η όραση, η ακοή, η όσφρηση, η αφή,
απλόχερα σου χαρίζονται,
μόλις αυτή τη στιγμή
Το χέρι άπλωσε, να γευτείς τη ζωή

Momente der Zeit

Welchen Namen sollst du der Vergangenheit geben ?
Rückwärts laufen ?
Es besteht die Wahrscheinlichkeit das du stolperst.
Welchen Namen sollst du der Zukunft geben ?
Du kennst nicht einmal die Schritte.
Pläne, Träume, Daten, Tage, Monate, Jahre...
Von Heute auf Morgen vielleicht sind sie nicht mehr
gültig.
Die Gegenwart wird in einem Bruchteil der Sekunde
Vergangenheit sein.
Das Anhalten eines Busses, ein Vogel im Himmel, eine
Welle im Meer.
Der Geschmack, das Sehen, das Hören, das Riechen,
das Berühren.
Alle diese Sinne werden dir großzügig jeden Tag ge-
schenkt.
Du brauchst nur deine Hand herauszustrecken damit
du vom Leben kosten kannst.

Αγάπη

Αν είναι η αγάπη
το καλύτερο όπλο,
αα ήμουνα και
στρατιώτης
Αν η αγάπη είναι
παιδί,δε θα ήθελα
να μεγαλώσω
Αν η αγάπη είναι θεός,
δε θα τιμωρούσε
τους ανθρώπους
Αν η αγάπη είναι
κρασί ,
ας ήμουνα και πότης.
Αν η αγάπη είναι κρίνος,
ας ήμουνα και
βολβός
κατω απ' το χώμα
Αν η αγάπη είναι χρώμα,
θα την χρωμάτιζα
με τα χρώματα
του ουράνιου τόξου
Αν η αγάπη είναι
θάλασσα,
δε θα σταματούσα
να κολυμπώ
Αν η αγάπη
είναι ο καλύτερος
δρόμος,
δε θα σταματούσα
να περπατώ....

Σοφία Μπίτσιου Κόρπερ
Sofia Bitsiou Körber

Το ξύλινο πάτωμα

Τέσσερις τοίχοι κι όμως τόσο πολύχρωμοι.
Πάτωμα ξύλινο σκούρο που περιμένεις να στεγνώσει.
Ηχεία κάθε μεγέθους στολίζουνε το χώρο.
Μελωδίες λικνίζονται.
Στη γωνία της αίθουσας, ένα πιάνο. Αναμονεί τον κλη-
ρονόμο.

Ανοίγεις την πόρτα.
Γύρω σου, ψυχές πλούσιες σε συναισθήματα. Ξάφνου η
μουσική αναπήδησε.
Συγχρονισμένα, χαϊδέψαμε το ξύλινο πάτωμα. Εκείνο σε
απάντηση, έστειλε μια βοή.
Ένα τράνταγμα στο σώμα μας.

Δύο δάχτυλα δυνάμωσαν τη μουσική. Τώρα πατάς γερά
στα πόδια σου.
Χορεύεις μόνος και το ξύλινο πάτωμα, φιλοξενεί ευχάρι-
στα το ρυθμό σου.
Στέκεται σύμμαχος σε κάθε σου κίνηση. Ξέρεις πως θα
είναι μαζί σου,
στο επόμενο άνοιγμα της αυλαίας.

Σοφία Παπασπυροπούλου

Το δωμάτιό μου

Ήθελα να 'χω ένα δωμάτιο μεγάλο
με μια σκηνή να τραγουδώ,
φως χρωματιστό, σαν πουλί να κελαηδώ.
Ένα κρεβάτι να 'χω, να πέφτω να κοιμηθώ,
παπλώματα, κουβέρτες να κουκουλωθώ.
Ζωγραφιές στους τοίχους και βιβλία πολλά,
ιδέες να παίρνω και οι στίχοι να λένε λα-λα-λα!
Πιάνο με την φίλη μου, νότες να πιάνει
και η δικιά μας μουσική στον κόσμο να φτάνει!
Να 'ρχονται καλεσμένοι να χειροκροτούν
και το μικρόφωνό μου ραβδί να μαγευτούν!

Μελίνα Κουρτίδου, 9 ετών

1. Όνειρο ...

Χθες βράδυ στον ύπνο μου,
ήρθες να με επισκεφτείς...

Και ήταν σαν να μην είχες φύγει ποτέ,
σαν να μην έλλειψες άξαφνα από τη ζωή μου, σαν να
ήσουν ακόμη εδώ.

Ήταν ηλιόλουστη μέρα... καθόμασταν έξω και γελού-
σαμε μαζί... και σε είχα πάλι κοντά μου.

Και χάρηκα!...Πόσο χάρηκα!...

Και όταν ξύπνησα, τρόμαξα!...

Και κατάλαβα πως ήσουν όνειρο.
Και θυμήθηκα.
Και ξανά σε έχασα.
Και ξανά πόνεσα.

Και έκλαψα.

2. Ποτέ ξανά...

Ποτέ ξανά!... δεν θα προφέρω το όνομα Σου, - το γλυκό
σου Όνομα!...όπως το έλεγα έως τώρα!

Δεν θα ακούσω την αγαπημένη φωνή σου, ριζωμένη
μέσα μου βαθιά, πρωτάκουστη...
Να μου μιλάς και να με συμβουλευείς, όπως μόνο εσύ
το έκανες...
... Να λες το όνομα μου... όπως μόνο εσύ το έλεγες!

Ποτέ ξανά!...δεν θα με κοιτάξουν τα μάτια σου... για να
με δουν όπως μόνο αυτά μπορούσαν...
... Μάτια πρωτοειδομένα, Μάτια αγαμημένα!

Ποτέ ξανά!... το σπίτι δεν θα είναι ίδιο...
Η άδεια καρέκλα στο μπαλκόνι, που με ακολουθούσες...
... η πολυθρόνα στο σαλόνι, που κάθομαι, εκεί που κα-
θόσουν!

Ποτέ ξανά!...δεν θα σε αγνοήσω, δεν θα σε πληγώσω,
δεν θα εκνευριστώ μαζί Σου, δεν θα σε μαλώσω...
... όπως τόσο εύκολα έκανα... χωρίς να αναλογιστώ,
χωρίς να σκεφτώ!...

Ποτε ξανά! ... δεν θα ξεχάσω, Συγγνώμη να σου ζητήσω,
να σε αναζητήσω,
δεν θα αργήσω να βρεθώ κοντά Σου,
δεν θα σου αρνηθώ έναν τρυφερό λόγο,
δεν θα σου στερήσω μια κουβέντα.
... που τόσο δύσκολα μπορώ τώρα να αποδεχθώ, πώς
είναι πολύ αργά να επανορθώσω!...

Πότε ξανά!... η ανάμνησή Σου δεν θα είναι ίδια... δεν θα
σε θυμηθώ, δεν θα σε νοσταλγήσω... .. δεν θα σε αγα-
πήσω το ίδιο... όσο από εδώ και πέρα!

Ποτέ ξανά!... αυτή την μια λέξη της συμπόνιας, δεν θα
την ακούσω και δεν θα την πω ξανά το ίδιο, όπως την
έλεγα έως τώρα,

Απρόβλεπτα και απροειδοποίητα... την έκανες Δική
μου!...

Ferrande

Η επόμενη ταινία της Λέσχης μας και ο σκηνοθέτης της

Ονομάζομαι Κωνσταντίνος Μπάτζιος.

Γεννήθηκα στην όμορφη πόλη της Κομοτηνής.

Στα επτά μου χρόνια, η οικογένεια μου αποφάσισε να αναζητήσει νέους ορίζοντες στη Γερμανία.

Φοίτησα στο ελληνικό σχολείο της Νυρεμβέργης και μετέπειτα ολοκλήρωσα τις σπουδές μου στη μουσική / μουσική παραγωγή στην Αθήνα. Αν αγαπάς κάτι, του αφιερώνεσαι.

Οι δρόμοι της ζωής με ξανάφεραν στη Γερμανία. Εκεί, η αγάπη μου για την τέχνη με οδήγησε στην επαγγελματική ενασχόληση με τη φωτογράφιση και τη βιντεοσκόπηση, καταγράφοντας αναμνήσεις και στιγμές που αξίζουν να μείνουν ζωντανές.

Η τέχνη είναι αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής μου. Είναι άρτια συνδεδεμένη με την ψυχή μου... την έκφραση της, την γιατριά της.

Τώρα καλούμαι να περπατήσω στο μονοπάτι της έβδομης τέχνης.

Πρόσφατα ξεκινήσαμε ένα νέο πρότζεκτ, την ταινία μικρού μήκους "4/4", μια παραγωγή της Καλλιτεχνικής Λέσχης Νυρεμβέργης και σενάριο δικό μου.

Η ταινία είναι μια ανθολογία τεσσάρων ιστοριών, με θέμα τη βία κατά των γυναικών.

Οι πρωταγωνίστριες αφηγούνται τις καταστάσεις πόνου και κακοποίησης που βιώνουν. Αναζητώντας μια διέξοδο από τη σκοτεινή πραγματικότητα και σε μια στιγμή έντονης συναισθηματικής φόρτισης, φτάνουν στο έγκλημα, σκοτώνοντας τους θύτες τους. Βέβαια, υπάρχουν κι οι ανατροπές.

Στόχος είναι να ψηλαφίσουμε την ψυχοσύνθεση αυτών των γυναικών και να καταλάβουμε ότι ο όρος κακοποίηση είναι πολυσύνθετος.

«Γιατί δεν έφυγε; Γιατί δεν ζήτησε βοήθεια; Γιατί δεν μίλησε; Γιατί δεν αντέδρασε;» Αυτά τα ερωτήματα αντιπροσωπεύουν την γνωστή πρακτική της "απόδοσης ευθυνών στο θύμα", κρυμμένη πίσω από φαινομενικά απλές ερωτήσεις.

Για έναν εξωτερικό παρατηρητή, ίσως είναι εύκολο να τα ρωτήσει και να τα απαντήσει.

Αυτός όμως που στέκεται στο κέντρο του λαβύρινθου ;

SPONSOREN

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟ

Αγγελική Βόιτσικ (Μ.Α.)

Fürther Straße 9 • 90429 Nürnberg

(0911) 9289831 - 0176 96513958

awoitzik@freenet.de

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΑ

- 29 χρόνια εμπειρίας στην εκμάθηση της αγγλικής και γερμανικής γλώσσας όλων των επιπέδων για **παιδιά και εφήβους**
- Γερμανικά και Αγγλικά από Β' Δημοτικού
- Υπερσύγχρονες μέθοδοι διδασκαλίας
- Διαδραστικοί πίνακες σε όλες τις αίθουσες
- Προετοιμασία για τα διπλώματα του Ινστιτούτου **Goethe** και των Πανεπιστημίων **Cambridge** και **Michigan** με πολύ υψηλό ποσοστό επιτυχίας

Υπεύθυνη σπουδών Αγγελική Βόιτσικ 0176 96513958

ΕΚΘΕΣΗ, ΑΡΧΑΙΑ, ΛΑΤΙΝΙΚΑ, ΝΕΑ

- Ολιγομελή τμήματα και ιδιαίτερα μαθήματα όλων των τάξεων του ελληνικού Γυμνασίου και Λυκείου
- Λατινικά και Αρχαία για τα γερμανικά Gymnasien και Universitäten

Υπεύθυνη σπουδών Έφη Ζορμπά 0173 3795231

POLITIS MEDIA

www.politismedia.de

IHRE IMMOBILIE UNSERE EXPERTISE

Bei IKON ImmoLeasing UG stehen Sie im Mittelpunkt. Mit 10 Jahren Erfahrung bieten wir Ihnen kompetente, innovative und engagierte Immobilienbetreuung.

Unser Angebot:

- Objektive Marktwertermittlung
- Begleitung vom Erstgespräch bis zur Vertragsunterschrift
- Höchste Diskretion und kontinuierlicher Informationsaustausch

Unsere Stärken:

- Individuelle Beratung und Betreuung
- Klare, schnelle und transparente Prozesse
- Qualifiziertes Team und stetige Weiterbildung

Lassen Sie sich als Interessent vormerken und profitieren Sie von unseren Angeboten, bevor sie auf den Markt kommen.

Überzeugen Sie sich selbst! Vereinbaren Sie jetzt ein unverbindliches und kostenfreies Erstgespräch mit IKON ImmoLeasing UG.

☎ 0172 199 85 54

🌐 www.ikon-immoleasing.de

✉ info@ikon-immoleasing.de

📍 Obere Kanalstraße 7, 90429 Nürnberg

GRIECHISCHER
KUNSTCLUB
NÜRNBERG